

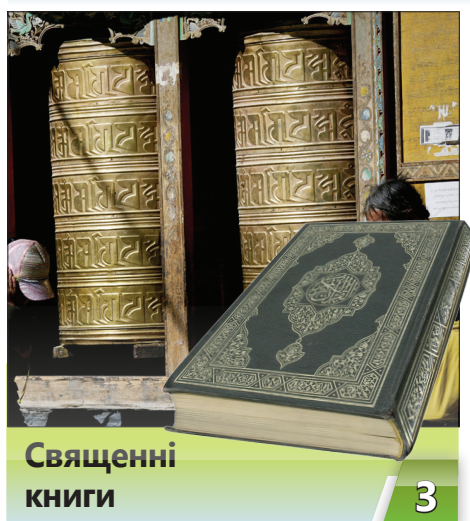
ВІЧНИЙ СКАРБ

№9 (102)
ВЕРЕСЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТИЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

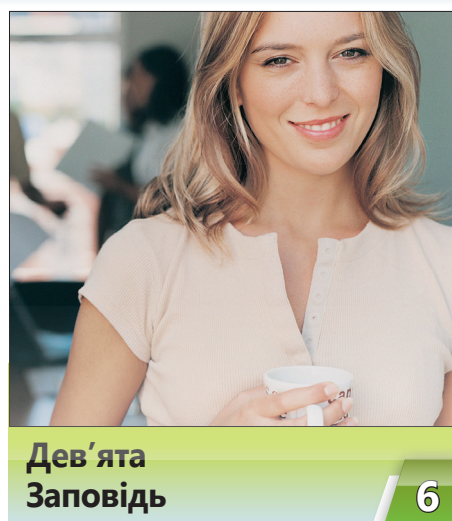
Священні
книги

3

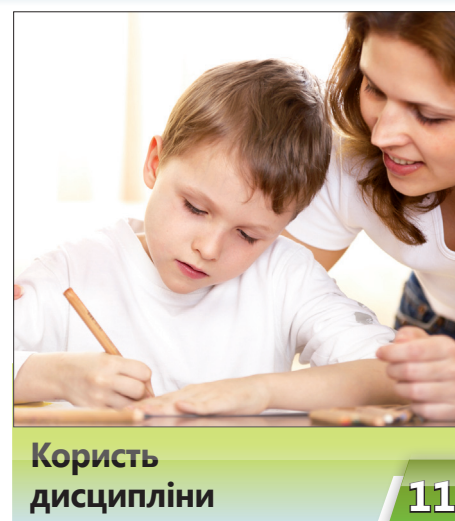
Всесвіт дійсно
створений Богом

4

Дев'ята
Заповідь

6

Користь
дисципліни

11

Осінь тиха

Подихом духмяних пізніх квітів
Промайнула осінь по садах,
І поніс у вирій тепле літо
Жовтокрилий вітер, наче птах.

Осінь тиха, осінь синьоока,
З невимовним смутком ти ідеш.
В далечині холодну і глибоку
Плащ багрянний трепетно несеш.

Твої приятелі — смуток і скорбота,
Ти — як згадка, що не вічне літо,
Що в Едем закрились вже ворота,
Що Земля гріхами оповита.

Десь далеко ризи золотії
Одягли березові гаї,
Але в серце, сповнене надії,
Вклав Господь святі слова Свої.

Час мине, й Син Божий прийде знову,
І руками, що наш світ тримають,
Розіб'є Він смерті злі окови,
День той близько вже...

Я впевнена! Я знаю!

■ Паламарюк Людмила,
м.Умань.

МУДРІСТЬ ВІД БОГА

«А мудрість ізвідки приходить, і де місце розуму?» (Йова 28:20).

Вам доведеться боротися з труднощами, носити тягарі, давати поради, планувати й здійснювати, постійно звертаючись до Бога за допомогою. Моліться й трудіться, трудіться й моліться; навчайтеся в Ісуса, як учні в школі Христа.

Господь дав нам обітницю: «Коли ж кому з вас бракує мудрості, хай просить у Бога, Який дає всім щедро і не докоряє; тож буде йому дано» (Якова 1:5). Бог визначив, щоб люди, які несуть відповідальність, частіше зустрічалися для поради й спільної старанної молитви про ту мудрість, якою може наділити тільки Він. Менше говоріть; дуже багато дорогоцінного часу губиться в розмовах, що не несуть у собі світла. Нехай церковні керівники об'єднуються в пості й молитві для одержання мудрості, яку Бог пообіцяв давати просто. Розповідайте Богові про ваші труднощі. Скажіть Йому, як сказав Мойсей: «Не можу вести народ Твій, якщо Тебе не буде зі мною». А потім просіть ще більшого, молячись разом з Мойсеєм: «Покажи мені славу Свою!» (Вих. 33:18). Про яку славу просить Мойсей? Діється про характер Бога. Це саме те, що Він проголосив Мойсеєві.

Нехай душа в живій вірі припаде до Бога. Нехай язик підносить слова хвали Йому. Коли ви збираєтесь разом, нехай розум ваш з благоговінням звернеться до думок про вічні реалії. У такий спосіб ви допоможете одне одному бути духовно спрямованими. Коли ваша воля перебуває в гармонії з Божественною волею, тоді ви будете в гармонії одне з одним. Поруч із вами буде Христос як Порадник.

Енох ходив з Богом. Так може жити кожний працівник Христа. Ви можете разом із псаломспівцем сказати: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правici моїй, — й я не буду захитаний!» (Псал. 16:8). Якщо ви усвідомлюєте, що не маєте в собі повноти, ваша повнота буде в Ісусі. Якщо ви думаєте, що всі поради й мудрість повинні виходити від людей, таких же смертних і обмежених, як ви самі, то одержите лише людську допомогу. Якщо ж звернетеся за допомогою й мудрістю до Бога, Він ніколи не розчарує вас у вашій вірі (Служителі Євангелія, с. 417, 418).

Ми живемо в епоху, яка характеризується плюралізмом (множинним характером істини), релятивізмом (відносним характером істини), нігілізмом (запереченням будь-якого авторитету) і індивідуалізмом («кожний сам собі закон»). У цих умовах поняття істини, здавалося б, повинно зникнути зі словника сучасної людини.

■ Євгеній ЗАЙЦЕВ,
доктор богослов'я

ЩО Є ІСТИНА?

Відома притча розповідає про слона та сліпих, які ділилися своїми враженнями від «розглядання» слона. Той, хто торкався пальцями хобота тварини, сказав, що слон подібний до змії, той, хто торкався ноги слона, дійшов висновку, що слон подібний до стовбура дерева, той, хто торкався вуха, заявив, що слон подібний до великого листа лопуха й т.д. Кожний претендував на істинне знання слона, і між сліпими спалахнула сварка. Давні буддійські мудреці робили висновок з цієї притчі, що на знання універсальної й абсолютної істини не може претендувати ніхто.

«Що є істина?» — споконвічне філософське питання. Чи є наше знання світу, що нас оточує, істинним? Що вважати істинним, а що помилковим? Що є критерієм істинного знання? Чи існує абсолютна істина? Хто встановлює факт істинності того чи іншого знання? Над усіма цими питаннями філософи міркували в усі віки, пропонуючи різні теорії істини.

Одні вважали істиною те, що відповідає об'єктивній реальності. Інші вважали істиною те, з чим згодна більшість людей. Для третіх істиною визнавалося те, що має практичну значущість для людини, що їй корисно, вигідно. Хтось стверджував, що істиною можна вважати тільки те, що не суперечливе, узгоджене. Нарешті, для когось істиною є те, що можна перевірити. Але чи все можна перевірити? Чи можна, наприклад, експериментально перевірити гіпотезу

виникнення людини від мавпи в ході еволюції? Ні. Адже для цього необхідні мільйони років. Однак багато представників сучасної науки переконані, що теорія Дарвіна істинна, просто час для такого експерименту ще не настав.

У наш час поняття абсолютної істини практично знищене. Що це означає для сучасної християнської свідомості? Це означає, що ніяких абсолютних категорій сьогодні не існує. А отже, якщо немає абсолютної істини, то й Біблія перестає бути критерієм істини. Божественний авторитет Священного Писання як Слова Божого остаточно підривається. Розмиваються моральні орієнтири, прописані в Законі Божому, що веде фактично до змішання понять добра й зла, до ідеології, за якої кожний сам для себе вирішує, що добре, а що погано.

Головна мета моєї статті полягає в тому, щоб привернути увагу сучасної людини до вічних і незмінних цінностей, які містяться в Біблії, до моральних принципів, виражених у Законі Божому, одним словом, мета ця полягає в поверненні людини Істини, що пов'язана із Самим Богом. Біблійне «алетейа» (істина), як відомо, має мало спільного зі спробами філософського осмислення істини. У Біблії істина пов'язана з особистістю Христа і Його Словом, а не з якоюсь абстрактною ідеєю або сутністю.

Для філософів запитання «Що є істина?» є і нині відкритим. Однак Біблія пропонує зрозумілу відповідь на запитання «Хто є Істина?» — це Ісус

Христос. Виклик, кинутий сучасною епохою істині, фактично означає виклик, кинутий Христу, про Котрого в Євангелії сказано: «Бо під небом нема іншого імені, даного людям, яким належить нам спастися!» (Дії 4:12).

Господь удостоїв нас честі мати й проповідувати вічне Євангеліє істини в найвідповідальніший, найскладніший час, коли, як пророкував апостол Павло, «...настане час, коли не слухатимуть здорового вчення, а виберуть собі вчителів за своїми пожадливостями, щоб лести слух, аби відвернути вуха від істини та схилитися до небилиць. Ти ж будь тверезий у всьому, — наставляє апостол свого молодого учня Тимофія, — терпи злидні, виконуй діло благовісника, звершуй своє служіння» (2 Тим. 4:3-5).

Нам сьогодні потрібно осягти в повноті ідею Божественної триєдності в Біблії, Божественного статусу Сина Божого і Його спасаючої місії, утвердження особистісної природи Святого Духа в Біблії. Нам також необхідно розкрити справжнє значення Церкви Божої, її основні характеристики і місію у світі. І тоді ми побачимо, осягнемо ключове поняття цих ідей, назване Істиною. Нехай запитання, що не втрачає свого значення — «Що є істина?», — завжди залишається для нас, особливо для молоді, яка навчається, найактуальнішим, серйозним і досить важливим, адже від відповіді на дане запитання буде залежати не тільки якість нашого життя тут, на Землі, а й наша вічна доля.

Досягайте найвищого особистісного рівня

«Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, багатий багатством своїм хай не хвалиться!»

(Єрем. 9:22).

Бог є Джерелом усякої мудрості. Він нескінченно мудрий, праведний і добрий. Наймудріші люди з усіх, що будь-коли жили на Землі (крім Христа), не здатні осягнути Його. Вони можуть вважати себе мудрим, можуть хвалитися своїми досягненнями, проте інтелектуальне знання у відриві від зосереджених у Христі великих істин обмежене...

Якби люди на мить зазирали за межі свого обмеженого кругозору і побачили Вічного, то всі вуста припинили би славити Творця і настала б благоговійна тиша. Люди, котрі живуть у цьому малому світі, обмежені; Бог має незліченні світи, які дотриму-

ються Його Законів і вшановують Його. Навіть коли люди просуваються у своїх наукових дослідженнях настільки, наскільки дозволить їм їхній обмежений розум, то й тоді за межами їхнього розуміння ще залишиться неосяжна нескінченність для пізнання.

Перш ніж люди зможуть стати справді мудрим, вони повинні усвідомити свою залежність від Бога й сповнитися Його мудрості. Бог — джерело всякої інтелектуальної й духовної сили. Найвеличніші

люди, які досягли, на думку світу, «вражаючих висот у науці», не можуть зрівнятися з апостолом Іваном чи Павлом. Тільки поєднуючи інтелектуальну й моральну силу, можна досягти найвищого особистісного рівня. Таких Бог прийме як Своїх співробітників у справі поглиблення знань.

Знати себе — важливо. Учителі, які правильно себе оцінюють, дають Богові можливість сформувати й дисциплінувати їхній розум. І вони довідаються, де джерело їхньої сили. Оскільки «що ти маєш, чого б ти не отримав? А якщо отримав, то чому хвалишся, мовби той, що не одержав?» (1 Кор. 4:7). Самопізнання веде до смиренності й довіри Богові, але воно не заміняє зусиль для самовдосконалення. Хто усвідомлює свої недоліки, той не пошкодує сил для досягнення найвищого рівня фізичної, розумової та моральної досконалості.

Священні книги? Якій з них ви готові довіряти?

Девід КЕТЧПУЛ
www.creationontheweb.com

Дуже часто від людей, які висловлюються проти християнської віри, можна почути таке: «Ви, християни, стверджуєте, що Біблія – це Свята книга і що священні книги інших релігій насправді не є такими! А ось індуси й мусульмани, наприклад, стверджують, що священні книги – це Веди й ісламський Коран. Отож, чому я повинен слухати саме вас, а не їх?»

Щоразу, коли мені доводиться чути щось подібне, я зазвичай відповідаю: «Слушне зауваження! Те, що ви говорите, абсолютно логічно й справедливо. Але давайте розберемося, що ж означає слово "священні"»?

«Ті, що мають Божественне походження».

«Правильно. Тому кожна із цих релігій стверджує, що їхня "священна книга" істинна, що вона була написана не людиною, а якоюсь Божественною істотою(ами). Але всі ці книги не можуть бути істинними, тому що вони суперечать одна одній. Наприклад, Біблія містить твердження про те, що Ісус є дорогою, і правда, і життя (Івана 14:6) і що Він помер за наші гріхи й воскрес на третій день (1 Кор. 15:1-4), що ніхто не приходить до Отця, як тільки через віру в Ісуса Христа. А це суперечить будь-якій іншій "священній книзі". Багато людей думають, що "всі релігії однакові" й "існує безліч шляхів до Бога". Але абсолютно очевидно, що християнство відрізняється від усіх інших релігій. І насамперед тим, що Ісус Христос є живим Спасителем: після воскресіння з мертвих Він з'явився понад 500 свідкам (1 Кор. 15:6), тоді як засновники інших релігій померли й перебувають у своїх могилах. Отже, це дуже вагоме підтвердження унікальності християнства й Біблії. Чи існують інші способи, за допомогою яких можна перевірити, яка "священна книга" є істинною?

«Коли ми живемо на Землі, нам важко перевірити все те, що говорить кожна "священна книга" про небесні поняття. Але в тих місцях, де ці книги говорять про земні речі, ми можемо дещо перевірити. В якій книзі найкраще пояснюється геологія землі? Чому ми виявляємо в гірських шарах осадові породи, які мають такий вигляд, нібито вони були виштовхнуті нагору й деформовані ще тоді, коли були незатверділими? А чому по всьому світі в цих шарах ми знаходимо рештки мертвих тварин і рослин? Відповідь знайдемо в Біблії! Яка книга найкраще пояснює біологію: чому рослини й тварини розмножуються «за родом своїм»? Чому існують на світі жінки й чоловіки, чому жінки народжують дітей у муках, чому ми спостерігаємо число мутацій і генетичних порушень, що збільшується, – немов усе творіння перебуває в «рабстві тління» (Римл. 8:20-22)? Відповідь є в Біблії!»

«А як щодо кількості людей і їхнього розселення по всій земній кулі? Якщо провести зворотний відлік населення за допомогою стандартних темпів його зростання, то ми побачимо невелику кількість предків, які жили приблизно 4500 років тому десь на Середньому Сході. Хіба все це не узгоджується з тим, що написано у Святому Письмі? Невже це не пояснює, чому вчені дійшли висновку, що слово "раса" не має значення з біологічної точки зору, неначе ми всі належимо до "одного роду" (Дії 17:26)?»

«А землеробство? Хіба це просто збіг, що поява всіх наших злакових на одній території (її умовна назва "Родючий півмісяць"), розташованої між ріками Тигр і Євфрат? Невже це збіг, що все трапилося саме на тому місці, де, згідно з Біблією, знаходився Вавилон?»

«Річ у тім, що в жодній іншій "священній книзі", відомій сьогодні, смерть не описується як наш «ворог» (1 Кор. 15:26), чим вона насправді і є.

Подивіться на тих людей, які сумують за улюбленими на похоронах; вочевидь, щось не так, смерть – це ворог, який вторгся, як про це й говорить Слово. І Біблія не тільки чітко описує суть проблеми, вона пропонує єдине рішення її. Отже, якщо в тому, що можна перевірити, Біблія права, яка ж "священна книга", на ваш погляд, гідна довіри?»

Щоразу, коли мені доводилося таким чином пропонувати моїм співрозмовникам порівняти всі ці речі, вони говорили щось приблизно таке: «Нічого собі! Я раніше ніколи не замислювався над цим... Дякую!» Після цього вони, як правило, розуміли, що всі різні версії нашого походження – це просто «навішування локшини на вуха», незалежно від того, як це називається: атеїстична еволюція чи опис створення в так званій священній книзі. Існує лише один істинний опис історії, і якщо перевірити й порівняти цей опис із даними сучасного світу, він перевершує всіх «суперників».

Тим, хто щиро шукає істину й життя, Ісус обіцяв, що «той, хто шукає, — знаходить» (Матв. 7:8). Це обіцянка, яку кожний з нас може перевірити. Тому що Творець неба й землі зробив від однієї людини кожен окрему націю, а також установив час і точне місце, де вони повинні жити, «щоб шукали Бога: може, відчують Його і знайдуть, бо ж недалеко Він від кожного з нас» (Дії 17:27). Чому б нам не почати шукати Його сьогодні? І знайти!

Посилання й примітки:

Таким чином, Ісус однозначно надав законної сили Своїм заявам, вказавши на їхню Божественність і винятковість. У статтях на сайті: «Q&A»; «Чи дійсно Ісус Христос воскрес із мертвих?» містяться докази.

Див.: Івана 3:12.

Див.: Баттен Д. Де всі люди? // Creation. – 2001. – 23(3):52–55.

«З терпінням прямуймо до тієї боротьби, що перед нами, дивлячись на Проводиря і Вершителя віри, на Ісуса» (Євр. 12:1, 2).

ДОСЛІДЖУЙТЕ ПИСАННЯ

Жодна людина не зможе досягнути християнської досконалості, нехтуючи вивченням Божого Слова. Уважно і старанно досліджуючи Боже Слово, ми виконаємо повеління Христа: «Дослідіть Писання! Адже ви думаєте через них мати вічне життя, а вони свідчать про Мене». Це дослідження дозволяє людині ретельно розглянути Божественний Взірець, оскільки Писання свідчать про Христа. Цей Взірець потрібно вивчати постійно, старанно, щоб у всьому наслідувати Його.

Познайомившись із життям Викупителя, люди зауважують у своєму характері вади; вони такі не схожі на Христа, що починають розуміти: їм не стати Його послідовниками без радикальної зміни в житті. І вони продовжують вивчати Слово, бажаючи уподібнитися до великого Прикладу. Вони переймають зовнішність, дух їхнього улюбленого Господа; дивлячись на Нього, вони перетворюються. «Дивлячись на Проводиря і Вершителя віри, на Ісуса». Якщо ми будемо дивитися повз

Нього, якщо випустимо Його з поля зору, то не зможемо наслідувати Його життя. Досягнути цього ми зможемо, тільки розмірковуючи й говорячи про Нього, прагнувши ушляхетнити свої смаки і характер та наблизитися до досконалого Взірця завдяки серйозним, наполегливим зусиллям через віру і любов.

Зосереджена на Христі увага відображає в серці Його чистий і непорочний образ, Який «визначніший від десяти тисяч інших... і він увесь — пошадання». Ми навіть підсвідомо наслідуюмо того, з ким близько спілкуємося. Пізнаючи Христа, Його слова, звички, повчальні уроки, переймаючи чесноти Його характеру, які так уважно вивчаємо, ми отримуємо Духа нашого Вчителя, Котрим так захоплюємося...

Боже Слово, звернене до серця, має життєдайну силу, а ті, хто вигадує собі різні виправдання, аби тільки не пізнавати Його, знехтують й інші вимоги Бога. Їхні характери зіпсуються, а слова і вчинки ганьбитимуть Істину.

Сьогодні!

Плани на майбутнє.... В кого їх немає?

Хто їх не буде, той не досягне.

І в минулім часі є своя підтримка.

Пригадай щось добре, коли є хвилинка.

На пусте «сьогодні» витрачати не варто, Не сумуй про «вчора»,

не журись про «завтра».

Зрозумій, мій друже, в часі є безодня,

І тобі належить день лише сьогодні.

«Вчора» вже минуло,

як той сніг, розтало,

Довгождана «завтра» поки не настала.

То чого ж нам жити, як напередодні,

Будем славить Бога

просто вже сьогодні.

Паламарюк Людмила,
м.Умань.

БІБЛІЯ ВІДПОВІДАЄ НА ЗАПИТАННЯ ЧИТАЧІВ

Запитання: Чи можна говорити жаргонні слова, такі як «круто», «класно», «прикольно» і т.п.? Як до цього ставиться Бог?

Олександр

Відповідь: Слова, які ми використовуємо в мовленні, мають велике значення для Бога. Ось що говорить Святе Письмо: «Кажу ж вам, що за кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня, бо за словами своїми будеш оправданий, і словами своїми будеш осуджений» (Матвія 12:36, 37). «Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для зміцнення [віри], щоб воно принесло користь тим, що слухають» (Ефесеям 4:29). «Коли хто думає, що він [між вами] побожний, але не приборкує свого язика, той лише обманує своє серце: його побожність — марна» (Якова 1:26).

Беручи до уваги ці тексти, християнин намагатиметься говорити лише ті слова, які несуть благословення для людини, котра слухає, і уникати тих слів, які порожні й ображають слух. Чи не здається вам, що «класно», «дістав», «прикольно» і тому подібні слова й слівця використовуються людиною для того, щоб заповнити свою нездатність або лінь підібрати більш вагомі слова, які більше підходять за змістом і завдяки яким можна точніше передати зміст сказаного? Звикнувши говорити такими «спрощеними» словами в тісній компанії, ми ображаємо слух людей, котрі оточують нас на вулиці або на роботі, і демонструємо бідність своєї мови.

І ще... чи можете ви уявити Ісуса Христа, Котрий говорить жаргонні слова?.. Він Сам – Слово Боже, і прагне, щоб ми, створені за Його образом і подобою, правильно використовували прекрасний дар слова, правильно називали ті чи інші поняття, ведучи мову про реальність життя. Адам умів користуватися цим даром: «І назвав Адам імена всієї худоби, і птаству небесному, і всій польовій звірині» (Буття 2: 20).

Чи вміємо ми так використовувати дар слова, щоб він приніс нам благодать тим, хто слухає нас?

Все повторяється

«Пророка нет в отечестве своем», —
Не вдумываясь, люди повторяют.
И так уж повелось из века в век —
С восторгом диким мудрость
распинают.

К чему невеждам истины слова —
Прозренья тяготит и сна лишает.
Пусть истина сто тысяч раз права —
Грешить в слепом неведение мешает.

«Распни! Распни!» —
невежды не кричат,
Плюют в пророка и бичом стегают.
Сердца пустые, онемев, молчат,
И только совесть тихо обличает.

Спустя столетия потомки палачей
Своих дедов поступки осуждают.
И невдомек им, что хвосты бичей
Пророков новых спины поджидают.

■ А.Н, г. Ровно

ВИЯВЛЯЙТЕ ДУХ ПРОЩЕННЯ

«Бо якщо прощаєте людям їхні переступи, простить і вам ваш Небесний Отець; якщо ж не прощаєте людям [їхніх переступів], то й ваш Отець не простить вам ваших переступів»

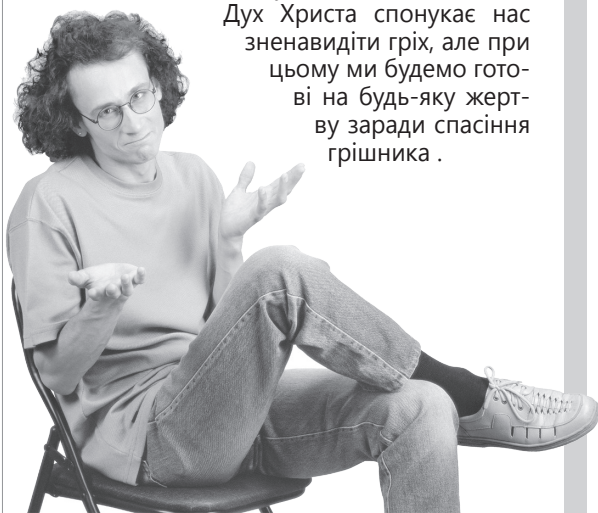
(Матв. 6:14, 15).

Наш Спаситель навчав Своїх учнів молитися: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» (Матв. 6:12). Велике благословення можна отримати на певних умовах. Ми самі домовляємося про ці умови. Ми просимо, аби Божі милість виявлялася до нас тією ж мірою, якою ми виявляємо її до ближніх. Христос проголошує, що це правило, за яким Господь чинитиме з нами. «Бо якщо прощаєте людям [їхні переступи], простить і вам ваш Небесний Отець; якщо ж не прощаєте людям їхніх переступів, то й ваш Отець не простить вам ваших переступів». Чудові умови! Проте як погано люди розуміють і виконують їх!

Апостол закликає нас: «Любов – нелицемірна. Ненавидьте зло, шукайте добра, любіть один одного по-братерськи; пошаною один одного випереджайте» (Римл. 12:9, 10). Павло бажає, щоб ми відрізняли чисту, безкорисну любов, народжену Духом Христа, від безглузлого, оманистого удавання, яке заповонило світ. Ця низька підробка ввела в оману багатьох людей. Вона стирає межу між правдою і неправдою, погоджуючись із беззаконником, замість того щоб сумлінно вказати йому на його помилки. Така поведінка ніколи не буде плодом справжньої дружби. Дух, яким вона викликана, живе тільки в тілесному серці.

Християни, будучи завжди милосердними, співчутливими та незлопам'ятними, не будуть миритися з гріхом. Вони ненавидітимуть зло і шукатимуть добра, навіть якщо їм доведеться пожертвувати спілкуванням або дружбою з нечесливими.

Дух Христа спонукає нас зненавидіти гріх, але при цьому ми будемо готові на будь-яку жертву заради спасіння грішника.

ВСЕСВІТ ДІЙСНО СТВОРЕНИЙ БОГОМ

Ольховський В.С. – доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач лабораторії тимчасового аналізу ядерних процесів Інституту ядерних досліджень НАН України, член Українського фізичного товариства, член Американського математичного товариства, член-кореспондент двох закордонних академій, автор і співавтор понад 200 наукових статей у відомих журналах з фізики, автор понад 40 апологетичних християнських статей, автор близько 10 статей з наукової етики.

■ Інтерв'ю з Ольховським Владиславом Сергійовичем, фізиком-ядерником.

Владиславе Сергійовичу, якими дослідженнями ви займалися й у чому полягає ваша робота сьогодні?

Я займався дослідженням кінетики ядерних реакцій, а також досліджував час як величину у квантовій фізиці. Останнім часом я займаюся аналізом квантових і ядерних процесів, досліджую методики ядерної хронометрії (радіометричні методи датування) у різних системах, а також займаюся проблемами взаємодії науки й світогляду дослідника.

Що привело Вас до Господа й віри в створення, адже в радянський час людей навчали, що наука заперечила існування Бога? Які свідчення переконують вас у реальності створення?

Я зі шкільних років шукав сенс власного життя і життя всіх людей, але доступні в радянський час марксизм-ленінізм й усі відомі світогляди не відкривали задовільного для мене сенсу життя (Біблія була заборонена). Лише після падіння СРСР, коли вивчення Слова Божого стало доступним і з'явилися біблійні домашні групи, я поступово знайшов сенс життя через Біблію, прийняття жертви Христа заради спасіння всіх людей (після першого гріхопадіння).

А в реальності створення мене переконують наукові свідчення щодо віку Всесвіту. Вони вказують на те, що Всесвіт мав початок і спрямований до свого кінця. А також настроювання всіх фізичних сил, констант і космічних параметрів, яке уможливило існування органічного життя й вищого творіння Бога — людини (т.зв. антропний принцип).

Наука відкрила, що Всесвіт налаштований для життя. Не могли б ви пояснити це детальніше для наших читачів, навівши кілька прикладів?

Якщо змінити хоча б одну із чотирьох сил (тяжіння, електричні й магнітні, слабкі і ядерні) усього на 1–3% в більший або менший бік, не буде потрібно для органічного життя кількості вуглецю та інших елементів. А якщо змінити масу й заряд електрона навіть на кілька часток процентів, то життя у воді й на землі стане неможливим. Ядра кисню й вуглецю мають точно настроєні енергетичні рівні.

Якби співвідношення маси електрона до маси протона було трохи

більшим або меншим, молекули не могли б утворюватися. І так далі. Це відкриття фізики узгоджується з тим, що говорить Писання: «...Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, — на проживання на ній Він її вформував» (Ісаї 45:18).

Наскільки я розумію, ви сумніваєтесь в науковості теорії еволюції та її здатності пояснити походження тварин і рослин. Чому?

Поки що жодному вченому не вдалося дати наукове пояснення походження живого з неживого. Про це свідчать статті про великі невирішені проблеми природознавства відомого російського вченого В.Гінзбурга, лауреата Нобелівської премії 2004 року.

Ніхто дотепер не знайшов жодного беззаперечного прикладу про перехід будь-якого виду в більш складний. До того ж творіння демонструє складність, походження якої неможливо пояснити натуралістичними процесами. Але мікроеволюція всіх видів (без їхніх перетворень на інші види) у реальності відбувається.

Чи правда, що еволюція суперечить другому закону термодинаміки? Чи не суперечить еволюційний сценарій (від великого вибуху до людини) іншим законам фізики?

Правда, еволюція (саме прогресивна макроеволюція) суперечить другому закону термодинаміки (закону росту ентропії) як для всіх замкнених систем, так і для відкритих систем без припливу зовнішньої інформації (генетичної й тим більше духовної), указуючи на те, що розвиток світу за допомогою еволюції неможливий. Висловлюючись простою мовою, цей закон говорить про те, що все має тенденцію до безладу, простоти, хаотичності й дезорганізації. Еволюція ж навчає, що від початку Всесвіту все розвивалося від простого до складного. Таким чином, цей фундаментальний закон природи є непереборним бар'єром для того, щоб натуралістичний еволюційний процес міг: (1) створювати складний фізичний Всесвіт з нічого, (2) спонтанно дати початок біологічному життю, (3) диверсифікувати (також спонтанно) органічне життя в безліч складних форм, постійно збільшуючи генетичну інформацію.

Стандартна відповідь еволюціоністів про те, що Земля є відкритою сис-

темою, яка одержує енергію від Сонця, не вирішує проблему, тому що, по-перше, не торкається питання походження складного організованого Всесвіту (замкнена система), по-друге, одного припливу зовнішньої енергії недостатньо для збільшення складності й організованості. Необхідні ще:

1) механізм для перетворення вхідної енергії (наприклад, фотосинтез у рослин, двигун у машин, метаболізм у людей і т.д.);

2) програма (інформація), яка направляла б збільшення складності (наприклад, генетична інформація в ДНК організму направляє його розвиток з насіння/клітини в зрілий функціональний організм).

А еволюційний сценарій усього Всесвіту від великого вибуху до людини просто не може бути пояснений усією сукупністю відомих нам законів фізики.

Живі організми наповнені розумною інформацією. Чи можуть натуралістичні процеси (наприклад, мутації) породжувати й збільшувати генетичну інформацію?

Поки що нікому не вдалося знайти хоча б один такий приклад.

Чому ж еволюцію продовжують викладати в школах як факт?

Теорія еволюції (саме прогресивної макроеволюції) викладається в школах за давньою радянською атеїстичною традицією без будь-якого бажання вникати у відомі альтернативні теорії (у тому числі й креаціоністську).

Як, на ваш погляд, впливає на суспільство масова популяризація еволюційних ідей?

Така популяризація ідей прогресивної макроеволюції від неживого до живого й від простих видів до більш складних виокремлює основною реальності матеріальну природу замість Творця і є за змістом пропагандою натуралізму-матеріалізму й атеїзму.

Розкажіть нам, будь ласка, про декілька останніх відкриттів фізики, що стосуються питання створення/еволюції?

Я вже говорив про свідчення на користь створення й про відсутність свідчень на користь макроеволюції. Додам ще одне свідчення, яке поча-

ла виявляти ядерна фізика, ядерна астрофізика і ядерна геофізика стосовно питання віку Всесвіту, зірок і планет з уточненням методів радіометричного датування. Радіометричне датування по елементах з довгим періодом напіврозпаду використовується еволюціоністами як одне з основних свідчень на користь стародавності Землі й Всесвіту (мільярди років). Без передбачуваних довгих періодів часу макроеволюція просто неможлива. Методи радіометричного датування ґрунтуються на ряді допущень, одне з яких — сталість періоду напіврозпаду радіоактивних елементів.

У Німеччині група фізиків під керівництвом Веферса наприкінці 90-х рр. виявила зменшення періоду бета-напіврозпаду в мільярд разів одного з космічних ядерних хронометрів при іонізації атомів (опубліковано в 1997 р.). А в Києві група фізиків (4 чоловіка) під моїм керівництвом з кінця 90-х рр. (дослідження я особисто розпочав на початку 1998 р. і опублікував в Італії в 1998–1999 рр.) довела реальну можливість зменшення періоду альфа-розпаду збуджених ядер у більших масах речовини при обліку чергувань гамма-розпадів і гамма-порушень у десятки тисяч і більше разів (публікації тривають і понині). Усе це ставить під сумнів мільярди років історії, про які говорять еволюціоністи, і змушує переглянути дані про вік Всесвіту, зірок і планет.

Деякі люди говорять, що не можна бути віруючим і при цьому бути справжнім учнем.

Наукове знання теж ґрунтується на вірі. Ейнштейн говорив, що «найбільш незбагненно те, що Всесвіт збагнений нашим розумом». Для християн це природна віра.

Як я розумію, ви особисто дотримуєтеся прямої історичності перших 11 розділів книги Буття. Чому?

Я не любитель захоплюватися алегоріями, тому що вони найчастіше свідчать про компроміс із вченими-атеїстами. У Писанні є алегорії, особливо в Псалмах, (наприклад: «Для сонця намета поставив у них, — а воно, немов той молодий, що виходить із-під балдахину свого, — воно тішиться, мов той герой, щоб пробігти дорогу! Вихід його з краю неба, а обіг його — аж на кінці його, і від спеки його ніщо не заховається» (Псал. 19:5-7). Однак перші 11 розділів Буття не є алегорією, ці розділи, як і вся книга Буття, описують реальні історичні події. Саме тому інші біблійні автори (пророки й апостоли) ставляться до подій, людей і тимчасових періодів перших розділів Буття як до справжньої історії, а не як до іносказання або метафори.

Щодо інтерпретації 6 днів творення Буття, (як алегорії про 6 мільярдів років і т. д.) зауважу таке. По-перше, як відомо з теорії відносності, час залежить від швидкості системи відліку. Але ми не знаємо системи відліку, у якій творив Бог, тому що відомі нам закони тоді ще не були встановлені. Очевидно, це була система праматерії, простору й часу, створена Богом, як це описано в перших двох віршах Біблії, і тоді Бог творив землю з біосферою, людиною й близьким космосом дійсно 6 звичайних днів, як це описано далі.

Чим є для вас Біблія?

Біблія — це Слово Боже, що має в моєму житті найвищий авторитет. Вона — як духовний хліб для душі, зміцнює у вірі при читанні після покаяння й прийняття жертви Христа. Вона дає мудрість і відповіді на багато запитань після кожного читання.

Що означає для вас іти за Христом?

По-перше, відкрито сповідувати Його вчення й Благую вістку. По-друге, щиро намагатися виконувати заклик Христа «бути світлом для світу й сіллю землі», хоча це досить важко. І, незважаючи на те, що людина часто падає, після каяття перед Христом Бог так очищає, що з'являється сила продовжувати бути світлом для світу й сіллю землі.

Що б ви порадили нашим читачам, особливо молодим людям?

Шукати віру, яка дасть їм справжній сенс власного життя. Раджу замислитися над тим, звідки ми, чому ми тут і куди йдемо. Хоч різні світобачення намагаються відповісти на ці запитання, найкраще на них відповідає християнство.

Щиро дякую, Божих Вам благословень!

УСЕ ВИПАДКОВО?

Один знатний і багатий француз на ім'я Черні потрапив при Наполеоні I до в'язниці за обвинуваченням у державній зраді. Перед камерою, у якій перебував під арештом Черні, було маленьке тюремне подвір'я, обнесене високою стіною. Тут у в'язні дозвлялося щодня проводити по кілька годин на свіжому повітрі. Уночі він міг через маленьке віконце в камері захоплюватися небом, усипаним зірками.

Однак Черні був переконаним атеїстом. Він не вірив, що все створене Богом, і не замислювався над тим, що цей Бог видимий у Своєму твориві. Навпаки, з гіркотою в душі він надярав на стіні подвір'я наступні слова: «Усе виникло випадково!» Це було коротким викладом його віросповідання.

Одного разу, коли Черні знову гуляв по тюремному подвір'ї, він, на свій подив, виявив під цими словами, біля самої основи стіни, маленьку квітку, що пробилася зі щілини між камінням. Спостереження цієї квітки привело до дивних змін у внутрішньому й зовнішньому житті в'язня. З цікавістю день за днем він спостерігав за її ростом. При цьому в нього з'являлося багато думок. На перше запитання: «Яким чином ця рослина потрапила в такий порожній і кам'янистий двір?» можна було ще досить легко відповісти. Можливо, насіння було занесене якимось птахом або вітром і знайшло достатньо ґрунту для свого розвитку. Але тут виникали й інші запитання. Чому ця скромна квітка, назви якої він навіть не знав, так прекрасно й уміло влаштована?

— Зовсім випадково!

— Випадково? Неможливо, зовсім неможливо! — казав йому внутрішній голос.

Таким чином, ця квітка стала серйозною проповіддю для свого щоденного спостерігача і викликала в його серці боротьбу. Хіба не були

слова, надярані ним на стіні, безглуздя і неправдою? Чи може бути насправді все випадковим? Яким чином на листочках квітки створюються маленькі ніжні прожилки? Як створюється така витончена й закономірна сітка, подібна до павутини? Як пояснити, що кожна стеблинка знаходиться на своєму певному місці, так що все в цілому створює дивну гармонію?

Коли квітка нарешті розпустилася й показала всю свою красу, радості Черні не було меж. Із захопленням розглядав він ніжні пурпурні пелюстки зі срібною облямівкою. Яким дивним твором мистецтва була ця квітка! В'язень огордив квітку трісками, щоб захистити її від вітру й дощу, і щодня розглядав її з неослабним замилюванням. І щоразу, коли він займався нею, йому здавалося, що квітка розмовляє з ним:

— Як ти можеш терпіти цю неправду на стіні наді мною? Неможливо, щоб вона залишалася твоїм переконанням! Як ти не можеш зрозуміти, що існує Той, Хто створив усе і всьому дає життя? Він і мене створив такою ніжною і прекрасною!

Черні не міг більше опиратися цій тихій і наполегливій проповіді. Він повірив їй і знищив неправдивий напис над квіткою.

— Яким же я був нерозумним! — сказав він сам собі. — Але Бог все-таки наповнив мене і взяв гору над моєю гординою.

Тепер він від усього серця міг разом із псалмистом сказати:

«Словом Господнім учинене небо, а подихом уст Його все його військо... Бо сказав Він — і сталося, наказав — і з'явилося» (Псал.33:6,9).

Бог послав через квітку цій людині, яка одного разу заблукала, ще й інше благословення. Ув'язненого в сусідній камері час від часу відвідувала його дочка. Дівчині сподобалося, що Черні так опікувався квіткою в стіні. Вона розповіла про цього чоловіка начальнику в'язниці. Потім ця історія передавалася з уст в уста й незабаром дійшла до імператриці Жозефіни. Остання розповіла імператорові про цього надзвичайного в'язня, який так дорожив квіткою і, мабуть, повинен був мати й добре серце. Вона схилила Наполеона до аудієнції з ув'язненим, і після розмови з ним імператор подарував йому волю.

Черні знову повернувся до свого звичного життя. Але насамперед він викопав квітку й приніс її додому. Там він посадив її у свою оранжерею й продовжував доглядати за нею з такою ж любов'ю, як і раніше. У дні самотності ця маленька рослина привела його до віри в Бога, а також стала приводом до його звільнення. Таким чином, Бог звільнив його від подвійного ув'язнення. Решту свого життя він провів у щирому служінні Богові, Який таким дивовижним чином відкрився йому у Своєму творінні й у Своєму Слові.

Джерело:
<http://www.yess.kiev.ua>

Запитання читачів

Запитання: Чи є в Біблії вказівка на те, щоб ми молилися перед їжею і як взагалі правильно молитися перед уживанням їжі?

Артем

Відповідь: Традиція молитися про те, аби Бог благословив їжу, досить поширена. Проте текст: «Коли ж вони їли, Ісус, узнявши хліб і поблагословивши, переломив, дав учням і сказав: Прийміть, їжте, це — тіло Моє» (Матвія 26:26) говорить нам радше не про благословення їжі, а про благословення Творця їжі. По-перше, ми в цьому переконуємося, досліджуючи єврейські молитви того часу та єврейську стародавню традицію. По-друге, таке розуміння цього питання підтверджує наступний

текст Псалма: «Благословіть Господа, всі діла Його, на всіх місцях царювання Його! Благослови, душе моя, Господа!» (Псалом 103:22). Євреї і в давні часи, і тепер благословляють не їжу, а Творця. Ісус перед споживанням їжі дякує, а потім благословляє Того, Хто дав їжу. Таким чином, Він, «поблагословивши, переломив (хліб)».

Ще одна традиція з давнини. У євреїв було прийнято молитися ще й після їжі. Про це свідчить наступний текст: «І будеш ти їсти й наситишся, і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі» (Повторення Закону 8:10).

Молитва — це особисті відносини кожної людини з Творцем. Але на підставі Слова Божого виділимо кілька рекомендацій:

- дякуйте Богові за хліб перед їжею;
- благословляйте Творця;
- не забувайте, встаючи з-за столу, сказати слова подяки і Богові, і господині.

«Остановите землю!»

Кружит земля, но в этой круговерти
Она в морщинах, ранах и цепях.
Ей и самой уж нелегко, поверьте:
Шесть тысяч лет — страданье,
боль и страх.

Она кричит вулканами, громами,
Дрожит десятибальной шкалой.
Она рыдает горькими цунами,
В тайфунах изливается тоской.

Уставшая земля, остановиться б,
Задуматься и просто отдохнуть,
Для Вечного Премудрого открыться
И с Ним уже продолжить этот путь.

Но мчит она в мелькающей Вселенной,
Как будто в наркотическом бреду,
В погибель среди тысяч
звезд нетленных...
Остановите Землю! Я сойду.

■ **Светлана Гавела,**
г. Саратов

Прими Божий дар!

Взгляни в глаза распятого Иисуса,
На кровоточащие раны от гвоздей,
Чтоб осознал ты, наконец, и ужаснулся,
Как за тебя страдал Он, Царь Царей!

Изъязвленный, поруганный, избитый,
Просил Отца Он палачей
Своих простить.
Лишь только Бог способен так,
пойми ты,
Любовью жертвенною всех любить.

Он, смерти крестной чувствуя объятья,
Безбожье, беззакония твои,
Неверие, болезни и проклятья –
Все грехи мира на Себя взвалил.

Иисус с креста Голгофы, умирая:
«Свершилось», — в грешный
мир провозгласил,
Как Агнец Божий, кровь
Завета проливая,
Своею смертью всех нас искупил.

Он сделал для тебя так много,
Чтоб смог к Нему ты в покаянии прийти.
Христовой кровью освященный
перед Богом,
Жизнь вечную ты можешь обрести.

Иисус воскрес, и ты, в Него поверив,
Воскреснешь к жизни новой и святой.
Перед тобой открыл Он в Божье
Царство двери,
Прими тот дар. Решение за тобой!

■ Штонда Владимир,
г.Харьков

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36.
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

■ Мирон Вовк

Сьогодні ми продовжимо розмову про Божий Закон. У попередніх випусках нашої газети ми розглянули вже вісім з Його Десяти Заповідей. Тепер звернемося до передостанньої, Дев'ятої Заповіді.

Дев'ята ЗАПОВІДЬ

«Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!»

(Вих. 20:16).

Слова мають велике значення

Коли читаєш слова Дев'ятої Заповіді, може скластися враження, що вона говорить тільки про неправдиве свідчення або про надання неправдивих свідчень у суді. Але, як і в попередніх Заповідях, слова цієї Заповіді мають ширше значення. Кожна з Десяти Заповідей формулює основний принцип дій людини, спонукає людей до позитивних дій. Тому Дев'ята Заповідь засуджує будь-які слова, які можуть завдати шкоди людині, а також вона веде до чесності й правдивості.

У більш широкому значенні ця Заповідь навчає нас правильно користуватися мовою. Писання кілька разів попереджає про те, що слова мають велике значення. «Кажу ж вам, що за кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня, бо за словами своїми будеш оправданий, і за словами своїми будеш осуджений» (Матф. 12:36, 37).

Святе Письмо говорить про силу слів: «Смерть та життя — у владі язика...» (Прип. 18:21); «Язык лагідний — то дерево життя, а лукавство його — заламання на дусі» (Прип. 15:4); «Коли ж хто не грішить словом, — то досконалий чоловік, здатний приборкати й усе тіло» (Якова 3:2). Наша мова може стати «злом негавомним» і джерелом «смертоносної отрути» (Якова 3:8). А смертельна отрута лжесвідчення може призвести людину до хвороби й навіть до смерті.

Якщо попередня Восьма Заповідь говорить про охорону майна ближнього, то Дев'ята Заповідь навчає оберігати добре ім'я людей, які нас оточують. Ця Заповідь забороняє всі несправедливі висловлення на адресу тих, хто нас оточує, спонукає бути правдивими й чесними. Вона має велике значення ще й у тому плані, що переважна частина інформації передається через слова і правдивість інформації залежить від наших слів: що і як сказано нами.

Будь-який обман — це гріх. Однією з характерних рис Господа є істина, тому будь-яке використання обману розглядається Небом як гріх. З

іншого боку, Біблія зауважує: сатана «неправдомовець і батько неправди» (Івана 8:44). Тому сказане нами — правда чи неправда — свідчить про те, з ким ми в духовних родинних відносинах.

У чому може проявитися неправда?

У сказаному нами. Наприклад, коли ми даємо обіцянку, яку не можемо або навіть не думаємо виконувати. З цього приводу хтось висловив думку, що в сучасному світі слова — найдешевший товар. Тому потрібно бути обережними, коли даємо комусь будь-які обіцянки.

Сюди також можна зарахувати свідчення про самих себе, коли представляємо себе в значно вигіднішому світлі. Найгірша форма неправди, що трапляється серед людей, — наклеп. Це коли спеціально вигадується неправда з метою зіпсувати репутацію людини.

Цікаво, що ми можемо порушувати цю Заповідь навіть тоді, коли говоримо правду. «Як це може відбуватися?» — запитаєте ви. Коли ми говоримо правду з неправильних спонукань. Наприклад, коли розповідаємо про недоліки наших близьких без будь-якої необхідності в цьому, а самі маємо на меті, щоб вони втратили повагу в суспільстві. Або це може відбуватися тоді, коли ми мовчимо, чуючи неправду про близьких; таким чином ми мовчки погоджуємося з неправдою. Обманювати інших можна не лише за допомогою слів, а й мовчанням. Навіть поглядом, жестом можна обманювати інших і бути винними в неправді.

Іноді двозначний вислів може ввести в оману й призвести до обману. Перебільшення й прикрашання фактів у бесіді також уважається неправдою. Передача неперевіраних фактів або пліток — теж порушення цієї Заповіді. Господь попереджав Свій народ: «Не будеш ходити пліткарем серед народу свого...» (Левит 19:16). Усі ці форми неправди є неправдивим свідченням.

Лестощі — ще одна з форм порушення Дев'ятої Заповіді. Наскільки небезпечні лестощі, попереджає

мудрий Соломон: «Людина, що другові своєму підлещує, на стопах його пастку ставить» (Прип. 29:5). Говорити іншому компліменти тільки для того, щоб догодити йому, означає неправдиво свідчити. Або давати неправильну характеристику, коли ми знаємо, що людина не гідна такої рекомендації, теж означає давати неправдиве свідчення.

Потрібно звернути увагу ще на один бік порушення Дев'ятої Заповіді — осуд або критика тих, хто тебе оточує. «Не обмовляйте, брати, один одного. Той, хто обмовляє брата або судить свого брата, обмовляє Закон і судить Закон. А коли осуджуєш Закон, то ти не виконавець Закону, а суддя. Є один Законодавець і Суддя, Який може спасти й погубити. А хто ти такий, що осуджуєш ближнього?» — запитує апостол Яків (4:11,12). Тільки Бог може правильно судити, тому що знає спонукання нашого серця. Коли ми судимо когось, приписуючи йому уявні нами спонукання, які приховані від нас, ми тим самим навмисно порушуємо наказ Господній.

Неправда в питаннях біблійного вчення

Ще один вид неправди — неправда в питаннях біблійного вчення. Священне Писання попереджає, що будуть люди, які «замінили Божу істину на неправду...» (Римл. 1:25). Сьогодні велика кількість людей утвердилася у своїй гріховній поведінці або ж заради особистої вигоди додає своє до слів Господніх, або занадто вільно тлумачить біблійне вчення. Потрібно бути обережними, щоб не потрапити в пастку неправди або самим не поширювати небіблійне вчення. Апостол Іван пропонує один зі способів перевірки істинності християнського вчення: «Хто каже, що пізнав Його, а заповідей Його не дотримується, той неправдомовець, і в ньому немає правди» (1 Івана 2:4).

Порушення цієї Заповіді ми можемо побачити в повсякденному житті. Як часто керівник, перебуваючи у своєму кабінеті, може сказати секретареві, щоб той говорив усім

Слово

Что такое Слово?
Слово — это мысль,
И оно дано нам Богом,
И с ним связана вся жизнь.
Мы слышим много разных слов,
Красивых, добрых, нежных,
В них чувства — радость и любовь,
С таких слагают песни.
Но есть слова — приносят боль,
Обидят тебя горько,
И портят душу, словно моль,
Откуда же их столько?
Мы можем много говорить,
Унизить словом или убить,
Утешить, сердце исцелить
Иль просто радость подарить.
Мы словом можем убедить
И в сердце холод растопить,
В любви признаться, похвалить
И славу Богу возносить.
Чем больше есть в словах любви,
Тем будут радостнее дни.
И будет мир велик у всех,
Гнилое слово — это грех.
Так помните это все должны:
Мы с чудным даром рождены,
Чтоб в чистоте хранить уста
И славить нашего Творца.

■ Тамара Кузнецова

відвідувачам, що його немає на робочому місці, а дітей навчають обманювати, що батьків немає вдома, коли ті насправді вдома. А не краще було б у цей час сказати про свою зайнятість? Для Бога не існує відмінності між маленькою або великою неправдою.

Оскільки Бог є Істиною, будь-яка неправда або обман — гріх. «Кожна несправедливість є гріхом...», — говорить апостол Іван (1 Івана 5:17). Щоденне поширення будь-якої неправди має руйнівні наслідки й призводить до важких страждань. Поспішно сказане, недобре або недоречне слово довго не згладжується з пам'яті. А того, що сказано, не повернеш, і часто ніякі вибачення вже не зможуть відновити первинні стосунки.

Щоб не бути винними в порушенні цієї Заповіді, прислухайтеся до порад:

1. Усі наші слова повинні бути чесними й промовлятися з любов'ю до тих, хто нас оточує. До всіх ставтеся з повагою як до синів і дочок Божих.

«Слово ваше нехай завжди буде ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як вам належить кожному відповідати» (Колос. 4:6). «Оце речі, які будете робити: Говоріть правду один одному...» (Зах. 8:16).

2. Моліться про те, щоб навчитися правильно користуватися даром мови. Як приклад для молитви можна взяти слова із псалма Давида: «Поклади, Господи, сторожу на уста мої, стережи двері губ моїх!» (141:3).

Існує афоризм: той, хто багато часу проводить на колінах, мало обманює! І це справді так. Якщо ми тримаємо серце в чистоті й об'єднуємося з Богом — Джерелом істини, тоді підпорядкування Дев'ятій Заповіді не буде важким. Христос, Котрий живе всередині нас, буде керувати нашими устами, і ми отримаємо перемогу над будь-яким неправдивим свідченням.

Якщо ми бажаємо бути учасниками Царства Божого й жити в Ньому разом з Ісусом Христом, то повинні пам'ятати застереження Святого Письма: «І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду...» (Об'явл. 21:27).

Святе Письмо також попереджає про покарання, яке понесуть ті, хто говорить неправду: «...всім неправдомовцям — їхня частка в озері, що горить вогнем і сіркою...» (Об'явл. 21:8). «Господи, хто може перебувати в наметі Твоєму?» — запитує Давид і знаходить відповідь: «Той, хто в невинності ходить, і праведність чинить, і правду говорить у серці своїм, хто не обмовляє своїм язиком, і злого не чинить для друга свого, і свого ближнього не зневажає!» (Псал. 15:1-3). У Його Царстві житимуть тільки ті, хто любить правду!

Осінні мотиви

Я не любила осінь. Це в мене здавна. Напевно, з підліткового віку. Я завжди дивувалася, звідки в мене ця нелюбов. Багато художників, письменників мали особливу прихильність до цієї чудової пори року. Вони присвячували їй найкращі ліричні твори. Коли в школі читали рядки з поезії Пушкіна «очей очарованье, приятна мне твоя прощальная краса», я думала: так, гарно. Але водночас саме восени особливо тужливо на душі, саме восени серце терзають сумніви, страхи, сковає підступними щупальцями самотність. Тільки з віком я почала розуміти, що проблема не в порі року, а в моєму особистому внутрішньому стані. Я не люблю, вірніше не любила, осінь, тому що вона була особливо співзвучна з моїм почуттям пригніченості, спустошеності й самотності. І коли я бачила, як в'яне природа, це ще гостріше озивалося болем у моєму серці. Я дивилася на жовте листя, що падає на землю, чорні, оголені дерева й наповнювалася внутрішньою щемливою тугою. Особливо пам'ятаю зоряне небо: величезне, бездонне, пам'ятаю яскраву зірку, яка, здавалося, сумувала разом зі мною. Тоді я ще не знала, Хто перебуває там, на Небесах, і Хто тужить разом зі мною, поділяє мої болі й переживання.

Сьогодні я люблю осінь, люблю зиму, весну, літо. Я люблю кожен день, я із захопленням вдихаю травневий аромат природи, що пробуджується, насолоджуюся запахом пекучого літа, тремчу від терпкого присмаку осінньої зрілості. Чому? Тому що я навчилася радіти у СВОЄМУ серці. Тому що мене переповнює почуття не легковажного захвату, а глибокої, рівної й спокійної радості. Цей внутрішній спокій і гармонію мені подарував Той, Хто є джерелом всесвітньої радості й любові, мій дорогий Господь. Коли в серці живе Господь, там завжди весна. Я відкрила для себе цілий світ, сповнений яскравих

фарб і хвилюючих переживань. Це світ Біблії, Слова Божого.

Коли я почала читати Біблію, то довідалася, що перші люди, Адам і Єва, не знали осені, вони не знали крижаної зими, пекучого літа. Їх оточувала м'якість теплого травневого дня. Християнська письменниця Еллен Уайт писала в книзі «Патріархи й пророки»:

«Коли Адам і його дружина зауважали у зів'ялій квітці та опалому листі перші ознаки смерті, вони сумували з цього приводу більше, ніж люди сьогодні тужать за своїми померлими. Смерть ніжних, тендітних квітів і справді викликала сум, але коли прекрасні дерева почали скидати із себе листя, це повною мірою відкрило їм сувору істину про те, що смерть — це доля кожної живої істоти».

Ось чому я не любила осінь! Адже вона нагадує кожній людині про найбільшу трагедію, яка відбулася в Едемському саду, де до цього царювала вічна весна. Адам і Єва згрішили й довідалися, що таке зло. Гріх приніс із собою хвороби, старість і смерть. О, як багато людей, особливо жінки, мріють назавжди залишатися молодими й гарними. Але гріховна реальність така, що рано чи пізно глибокі зморшки з'являються на нашому обличчі, а у волоссі — помітний срібlistий блиск сивини. І часом, коли дивишся на сумне вмирання природи, розумієш, що й сам в'янеш разом з нею.

Але яке щастя для мене й для кожного, хто в це повірив, що наш люблячий Господь не залишив Своїх неслухняних дітей у їхній скорботі. Він подарував їм надію! Біблія не закінчує своє оповідання на обтяжливій ноті. Навпаки, це Книга променистої надії всіх часів і поколінь. Адже вона говорить про те, що смерть не царюватиме вічно.

Апостол Павло надихає нас: «Ось кажу вам таємницю: не всі ми впокоїмося, але всі перемінімося, — раптово, миттєво, при останній сурмі; вона засурмить — і

мертві воскреснуть нетлінними, а ми перемінімося. Адже це тлінне має зодягнутися в нетління, і це смертне має зодягнутися в безсмертя. Коли ж це тлінне зодягнеться в нетління, а смертне зодягнеться в безсмертя, тоді збудуться написані слова: Смерть поглинута перемогою! Смерте, де твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1 Кор. 15:51-55).

Хто ж переміг смерть? Наш Господь Ісус Христос. З Голгофського хреста, на якому Господь був безжалісно розп'ятий, яскраво засяяло світло Божої любові, яка перемогла темряву гріха. І кожен віруючий у Нього не загине, але буде мати життя вічне. Це стане можливим, коли Спаситель Ісус Христос прийде на нашу багатостраждальну Землю вдруге. «Каже Той, Хто свідчить це: Так, незабаром приходжу! Амінь! Так, прийди, Господи Ісусе! Благодать Господа Ісуса з усіма! Амінь» (Об'явл. 22:20,21).

Цікаво, що останні слова всієї Біблії наповнені саме надією, тим сподіванням, з яким пов'язані наші найясніші й найсміливіші мрії. Мрії про вічну батьківщину, де не буде плачу, хвороб, старості й смерті. Наше серце, наше тіло будуть молоді й прекрасні. Жодна нитка суму не буде вплетена в полотно вічної радості й щастя.

«І я побачив нове небо і нову землю. Бо перше небо і перша земля проминули, так говорить книга Об'явлення, остання книга Біблії. Із землі буде вилучений усякий слід прокляття гріха й смерті. Ніщо не буде нагадувати врятованим про страшні наслідки гріха. Навіки залишаться тільки одне: сліди розп'яття на тілі нашого Господа Викупителя. Сліди від ран на Його шляхетному чолі, на боці, руках і ногах будуть єдиним нагадуванням про жорстокість гріха. Нагадуванням про те, якою ціною завойовані щастя й радість вічної весни».

Н. ЛАСТЮК

■ Джордж Вандеман

Що мені подобається в харизматичному русі

Я багато чого ціную у своїх друзях-харизматах. Мені подобається їхня щирісердечна теплота, любов, їхній ентузіазм. Харизмати зробили значний внесок у спонтанність і радість при богослужіннях. І в наш час світського самовдоволення вони нагадують нам, що всі ми залежні від Духа Божого, аби бути здатними досягти мети свого життя.

Крім того, у харизматах мені подобається їхній молитовний досвід. Якщо вони моляться, то це, безперечно, сильна молитва! І вони очікують відповідей від свого Небесного Отця.

Я повторюю. Я багато чого ціную у своїх друзях-харизматах. По суті, я й сам – харизматик у біблійному значенні цього слова. Дозвольте вам пояснити. Слово «харизма» в перекладі з грецької означає «дар, благодать». А я вірю в дари Духа. Отже, я – харизматик. Але я не розмовляю незрозумілими мовами.

Ця обставина створює певну проблему для багатьох харизматів. Адже вони вірять, що такі мови – це доказ присутності Духа. Якщо я не розмовляю такими мовами, то я певною мірою можу вважати себе обділеною людиною, що не користується всіма привілеями, другосортним християнином. Багато людей навіть можуть сказати: якщо я не розмовляю незрозумілими мовами, то я не можу бути спасеним.

Але дозвольте мені вас заспокоїти. Існують найрізноманітніші дари Духа. У Біблії ніде не сказано, що кожний з нас одержує той самий дар. Ісус володів силою Духа, такою, якої не мав ніхто інший та, імовірно, володіти ніколи не буде. Іван Хреститель говорить про Нього: «...тому що Бог дає Духа без міри» (Івана 3:34). Однак ніде немає свідчення, що Ісус розмовляв незрозумілими мовами. Над цим, напевно, варто замислитися.

Яка мета спілкування такими мовами? Дійсно, апостоли мали дар мов і передавали зміст Євангелія певною іноземною мовою. Коли Христос направив апостолів євангелізувати світ, Він не хотів, щоб вони витрачали роки на вивчення мов. Тому Він наділив їх даром мов, і тисячі віруючих в усьому світі почули Євангеліє своєю власною мовою в день П'ятидесятниці.

Є ще один дар, про який говорять харизмати, – це дар зцілення. Я бачив таких цілительів на екрані телевізора. Вони стверджують, що Бог прагне зцілити будь-яку хворобу, якщо тільки ми маємо віру. Я, звичайно, вірю в зцілення. Але гарантія в негайному зціленні може врешті-решт виявитися й не настільки доброю вісткою, оскільки може створити ряд серйозних проблем, пов'язаних з почуттям провини. Спробую це пояснити детальніше. Якщо віра зобов'язана завжди, у будь-якому разі, принести зцілення стражденному, то ті, котрі залишаються незціленими, імовірно, не мають віри. Отже, хворі в якомусь сенсі «духовно» ще не гідні зцілення.

Такі міркування приводять до значно серйозніших висновків. Ось послухайте: якщо віра, яка мене спасає, повинна мене зцілити і якщо я при цьому залишаюся хворим, отже, я не спасений. Чи бачите ви тут потенційну проблему? Багато віруючих, фізичний стан котрих украй важкий, звертаються до Бога й просять зцілити їх, однак, як і раніше, залишаються хворими. Таким чином, вони ставлять під сумнів своє спасіння. Їм доводиться нести тягар провини, який давить на них сильніше, ніж страждання від їхніх хвороб.

Як я вже зазначав, я вірю в Божественне зцілення. Багато людей, про одужання котрих ми молилися в нашій передачі

«Так написано», зцілилися дивовижним чином. Але я також бачив, як багато віруючих помирало від хвороб. Адже ви також бачили, чи не так? І Господь їх любить так само, наче Він зцілює їх.

Таким чином, Бог бажає зцілити нас свого часу і Своїм, Одному Йому відомим способом. Йому видніше. Іноді Він зціляє негайно. Іноді поступово. А іноді Бог чекає, щоб зцілити нас у момент воскресіння, під час Другого приходу Христа.

Апостол Павло теж вірив у зцілення. Він навіть воскресив одного юнака. Але сам він ніколи так і не зміг зцілитися від захворювання, яке він називав «жало в плоті». Тричі він просив Бога про зцілення. Зрештою апостол прийняв це страждання. Для Павла захворювання стало благословенням, воно допомагало йому бути смиренним і довіряти Богу. Тому Павло покладався на волю Божу й продовжував жити.

Тепер дозвольте мені поставити запитання. Чи повинні ми проявляти більше віри й вимагати негайного зцілення або ж віддати тіло наше Богові й дозволити Йому зцілити нас тоді, коли Він вважає за потрібне? Скажіть, що потребує більшої віри: одержати негайно те, що мені хочеться, чи дати можливість Богові діяти так, як Він цього хоче?

Слава Богові, спасіння не залежить від того, отримуємо ми якусь певну відповідь на нашу молитву чи не отримуємо. Спасіння залежить від того, чи сповнені ми рішучістю довіряти Ісусові й користися Йому. Усі наші надії на Христа, а не на нас самих. Ісус – це наш «квиток» для подорожі на Небо.

Припустимо, ми могли б заслужити спасіння на підставі чудес, що відбулися в нашому житті. Тоді чудеса – наш «спаситель»... Шукаючи спасіння в цього «спасителя», ми почнемо змагатися з єдиним справжнім Спасителем нашим Ісусом Христом, чи не так? Але наша віра повинна приймати Христа, а не змагатися з Ним. Ми повинні відволікти увагу від себе й дивитися на хрест. Таким чином, ми спасаємося через кров Ісуса, а не через чудеса, які творить Бог у нашому житті.

Неправильне розуміння чудес може призвести до виникнення різноманітних духовних проблем. У зв'язку з цим я загадую одного бідняка, який на власному християнському досвіді пережив злети й падіння. Коли він бачить чудові відповіді на свої молитви, то сповнюється духовної гордості. А коли нічого не відбувається, чоловік починає турбуватися, чи Бог його не залишив. Він боїться загинути. Ця людина повинна навчитися відводити погляд від самої себе, від усього того, що відбувається в її житті. Вона повинна довіряти не собі, а Ісусу.

Як зазначав раніше, я вірю в чудеса і я з вдячністю приймаю всі дари Духа. Бог зробить чудеса в нашому житті, якщо ми будемо співпрацювати з Ним. Тому якщо ми покладаємося на хрест Христа, то ніколи не створимо «спасителя» зі своїх духовних досягнень.

Ви розумієте, що я маю на увазі? Давайте ще трохи поміркуємо над цим.

Припустимо, я впевнений у спасінні, тому що бачу, як відбуваються чудеса в моєму житті. У такому разі я можу стати безтурботним у моєму послухові. Один харизмат написав на форзаці своєї Біблії: «Мені все одно, що сказано в

Біблії, у мене є свій власний досвід».

Не піддаватимемо сумніву щирість цієї людини. Але, безсумнівно, Святий Дух, Який надихнув письменників Біблії, ніколи не поведе нас до того, щоб знехтувати послухом Слову Божому. Можливо, саме тому Біблія нас попереджає: «Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони?» (1 Івана 4:1).

Дуже важлива порада, чи не так? Імовірно, ворожі духи можуть підробляти дії Святого Духа. Вони можуть творити справжні чудеса, навіть вогонь зводити з неба, імітуючи П'ятидесятницю. Див. Об'явл. 13:13,14. І Святе Письмо пророкує, що ворог буде творити фальшиві чудеса, використовуючи Ім'я Ісуса Христа. Ось послухайте слова Самого Ісуса: «Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!» (Матв. 7:22,23).

Таким чином, лжепророки користуються Іменем Христа для того, щоб чинити беззаконня. Сатана буде творити різні фальшиві чудеса. Він також може зловживати даром зцілення. І він може підробити дар мов. У будь-якому разі він – занепалий ангел. Сатана може говорити будь-якою мовою, яка відома на Землі чи на Небі.

Ніколи не забувайте: самі по собі чудеса – це не доказ Божої присутності. Деякі чудеса можуть бути справою рук ворога!

Тепер розумієте, чому Біблія попереджає нас перевіряти духів? І за допомогою якого мірила це можна зробити? Як можна відокремити щирі любов до Бога від любові фальшивої, підробленої? У Святому Письмі сказано: «Бо це любов до Бога — дотримуватися Його заповідей! А Його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3).

Любов до Бога означає значно більше, ніж почуття, яке теплотою охоплює наше серце, коли ми поклоняємося Господу. Справжнім випробуванням християнської любові є послух – послух Заповідям Божим.

Друзі мої, дозвольте мені попередити вас з усією щирістю душі: будьте обережні. І я знаю, що Демос Шакар'ян зі своїми прихильниками погодиться зі мною, коли я звертаюся до вас з такими словами: уважно стежте за викретами, що підробляють дії Святого Духа. Нехай ваші очі будуть широко відкриті, а Біблія постійно повинна бути поруч з вами!

Тепер, після того як я висловив вам свої побоювання, дозвольте розповісти про те, що в мене на серці. Багато хто з нас задовольняється своїм незначним, слабким досвідом, і в житті таких людей бракує яскравого вогню Святого Духа. Але Бог бажає, щоб його в нас було більше. Значно більше! Він хоче наповнити наші серця любов'ю, забезпечити нам перемогу над гріхом, стати нашим дороговказом у пошуках істини.

Святий Дух – це найбільший Божий дар і наша найбільша потреба. Тож попросимо Бога наповнити наші серця Його справжнім Духом. І потім ми повинні надати Духові право вирішувати, який дар дати нам. Ви теж так думаєте?

- МУДРІ ДУМКИ**
- Біблія – хліб життя, що ніколи не черстве.
 - Бог говорить з тим, хто знаходить час послухати, і слухає тих, хто знаходить час для молитви.
 - Християнське життя – вістка надії для світу.
 - Бог промовляє через Своє Слово. Прислухайтесь!
 - Зробіть добрий вчинок і поспостерігайте за колами благословень, що з'являється на морі вашого життя.
 - Найкращий спосіб дізнатися про волю Божу – запитати в Нього.
 - Сила Небесного Отця проявляється у стійкості та вірі його дітей.

ПРИЙМІТЬ БІБЛІЮ ЯК ОСНОВУ ВІРИ

«А все, що раніше було написано, написане для нашого навчання, щоби через терпіння і втіху з Писання ми мали надію»

(Римл. 15:4).

Учителі Ізраїлю не сіяли насіння Слова Божого. Робота Христа як Учителя Істини була помітним контрастом до роботи рабинів Його часу. Вони зосереджували свою увагу на традиціях, людських теоріях і припущеннях. Часто саме Слово вони заміняли тим, чого люди навчали або що писали про це Слово. Їхнє вчення не мало сили оживляти душу. Предметом же вчення і проповіді Христа було Боже Слово. На всі запитання Він відповідав простим: «Так написано», «Що говорить Писання?», «Як читаєш?». За кожної можливості, коли цікавість людей була пробуджена чи то другом, чи ворогом, Він сіяв насіння Слова. Той, Хто є Дорога, Правда і Життя, Хто Сам є живе Слово, указує на Писання, говорячи: «...вони свідчать про Мене». «І почавши від Мойсея та від усіх пророків», Він пояснив Своім учням «з усього Писання, що стосувалося Його» (Івана 5:39; Луки 24:27).

Слуги Христа повинні виконувати таку саму працю. За наших днів, як і в давнину, живі істини Божого Слова знехтувані заради людських теорій та припущень. Багато освічених служителів Євангелія не приймають усієї Біблії як богонатхненного Слова. Один мудрець відкидає одну частину, інший – сумнівається в іншій. Вони ставлять своє судження вище самого Слова; таким чином, Писання, яке вони викладають, стає залежним від їхнього авторитету. Так руйнується Божественна достовірність Писання. Так усюди розсівається насіння невір'я, тому люди збентежені, не знаючи, у що вірити. Існує чимало вірувань, яких розум не має права приймати.

За днів Христа рабини зодягали багато частин Писання у свої надумані містичні конструкції. Оскільки просте вчення Божого Слова засуджувало їхні вчинки, вони намагалися позбавити Його сили. Те ж саме відбувається і сьогодні. Слово Бога намагаються представити таємничим і заплутаним, аби виправдати порушення Його Закону. Свого часу Христос засудив таку практику. Він навчав, що Слово Боже має бути зрозумілим для всіх. Він указував на Писання як на незаперечний авторитет, і ми повинні робити те ж саме. Біблія має бути представлена як Слово Предвічного Бога, як кінець усіх протиріч та підвалина всієї віри.

Чи віриш?

Чи віриш ти в Христове воскресіння,
Чи віриш в нього, чи, можливо, ні,
Чи віриш, що Господь уже приходив,
Чи віриш, що ходив Він по землі?

Чи віриш, що страшні терпів Він муки,
Чи віриш, що за нас на смерть пішов,
Чи віриш так, як вірять добрі люди,
Очікуєш Його, щоб знову Він прийшов?

Чи віриш ти у мертвих воскресіння,
Чи віриш, що рай на Землі буде,
Чи віриш, що колись всі будем рівні,
Чи віриш, що Христос до нас прийде?

Чи віриш, що панів тоді не буде,
Чи віриш, що біди прийде кінець,
Чи віриш, що усі щасливі будем,
Як нами буде править Бог-Творець?

Скажи: чи віриш ти у це, людино,
Що все життя терпіла лише муки,
Де бачиш ти своє спасіння нині,
Чи ангели візьмуть тебе, чи круки?

То ж ти не стій, як витязь на розпутьті,
І не шукай людського ти сумління,
Рятуйся від гріхів цих повсякденних –
У Господі Христі знайдеш спасіння.

■ Ю. Ярославський,
м. Хотин, Чернівецька обл.

ВИБУДОВУЙТЕ СВІЙ ХАРАКТЕР

Найперший крок на шляху до життя – зберігати свій розум зосередженням на Бозі, незмінно мати перед своїми очима Божий страх. Один-єдиний відступ від моральної чистоти засліплює сумління та відчиняє двері наступній спокусі. «Хто в невинності ходить, той ходить безпечно, а хто кривить дороги свої, буде виявлений» (Прип. 10:9).

Характер, який заслуговує схвалення Бога і людей, належить цінувати вище за багатство. Основа такого характеру має бути широка і глибока, розташована на Скелі – Ісусі Христі. Серед людей, котрі заявляють, що будують на істинній основі, є багато таких, чії несумлінні вчинки свідчать про те, що вони будують на хиткому піску, але велика буря змете їхню основу, і вони залишаться без сховища.

Багато хто запевняє: якщо вони не будуть хитрувати і шукати для себе вигоди, то знають збитків. Їхні нерозбірливі в засобах знайомі, котрі в усьому шукають вигоду, процвітають, тоді як вони, при всьому своєму прагненні чинити строго, відповідно до біблійних принципів, не мають такого успіху. Але чи бачать ці люди майбутнє? Чи кризь густий отруйний туман земних інтересів вони не можуть розгледіти, що честь і чесність не винагороджуються дзвінкою монетою цього світу? Чи лише світським успіхом Бог винагородить доброчесність? Їхні імена накреслені на Його долонях як спадкоємців безсмертних почестей та нетлінного багатства.

«Операторе, будьте ласкаві»

ПОЛ ВІЛЛАРД

«Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй! Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він сповнить тобі твого серця бажання! На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить, і Він випроводить, немов світло, твою справедливість, а правду твою — немов південь. Жди Господа мовчки й на Нього надійся...» (Псал. 37:3-7).

Я був зовсім маленьким, коли в нас у будинку з'явився телефон — один з перших телефонів у нашому місті. Пам'ятаєте, такі великі громіздкі ящики-апарати? Я був ще надто малий на зріст, щоб дотягнутися до блискучої слухавки, що висіла на стіні, і завжди зачаровано дивився, як мої батьки розмовляли по телефону. Пізніше я здогадався, що всередині цієї дивної трубки сидить чоловічок, якого звали: «Операторе, будьте ласкаві». І не було на світі такого, чого б ця людина не знала. «Операторе, будьте ласкаві» знала все: від телефонних номерів сусідів до розкладу поїздів.

Мій перший досвід спілкування з цією незнайомкою відбувся тоді, коли я був сам удома і ненароком ударив палець молотком. Плакати не було сенсу, тому що не було тих, хто б мене пожалів. Але біль був сильний. І тоді я приставив стілець біля телефонної трубки, що висіла на стіні.

— «Операторе, будьте ласкаві».
— Слухаю.
— Знаєте, я вдарив палець... молотком...
І тоді я заплакав, тому що в мене з'явився слухач.
— Мама вдома? — запитав «Оператор, будьте ласкаві».
— Немає нікого, — пробурмотів я.
— Кров іде? — запитав голос.
— Ні, просто болить дуже.
— Є лід у домі?
— Так.
— Зможеш відкрити ящик з льодом?
— Так.
— Приклади шматочок льоду до пальця, — порадив голос.

Після цього випадку я телефонував «Операторові, будьте ласкаві» з

будь-якого приводу. Я просив допомогти зробити уроки й дізнавався в неї, чим годувати хом'ячка. Одного разу наша канарка померла. Я відразу зателефонував «Операторові, будьте ласкаві» й повідомив їй цю сумну новину. Вона намагалася заспокоїти мене, але я був невтішним і запитав:

— Чому гарна пташка, яка приносила стільки радості нашої родині своїм співом, повинна була померти й перетворитися на маленьку грудку, покриту пір'ям, що лежить на дні клітки?

— Поле, — сказала вона тихо, — завжди пам'ятай: є інші світи, де можна співати.

І я якось відразу заспокоївся. Наступного дня я зателефонував, нібито нічого й не трапилося, і запитав, як пишеться слово «fix».

Коли мені виповнилося дев'ять років, ми переїхали до іншого міста. Я сумував за «Оператором, будьте ласкаві» й часто згадував про неї, але цей голос належав старому громіздкому телефонному апарату в моєму колишньому будинку й аж ніяк не асоціювався в мене з новеньким блискучим телефоном на столику в кімнаті. У підлітковому віці я теж не забував про неї: пам'ять про захищеність, яку давали мені ці діалоги, допомагала мені в моменти нерозуміння й розгубленості.

Уже будучи дорослим, я зміг оцінити, скільки терпіння й такту «Оператор, будьте ласкаві» виявляла, розмовляючи з малюком.

Через кілька років після закінчення коледжу я був проїздом у своєму рідному місті. У мене було лише півгодини до пересадки на літак. Не думаючи, я підійшов до телефону-автомату й набрав номер. Дивно, але її голос, такий знайомий, відповів. І тоді я запитав:

— Чи не підкажете, як пишеться слово «fix»?

Спочатку була довга пауза. Потім була відповідь, спокійна і м'яка, як завжди:

— Думаю, що твій палець уже зажив до цього часу.

Я засміявся:

— О, це дійсно ви! Цікаво, чи здогадувалися ви, як багато означали для мене наші розмови!

— А мені цікаво, — сказала вона, — чи знав ти, як багато значили твої дзвінки для мене? У мене ніколи не було дітей, а твої дзвінки були для мене такою радістю.

І тоді я розповів їй, як часто згадував про неї всі ці роки, і запитав, чи можна нам буде побачитися, коли я приїду до міста знову.

— Звичайно, — відповіла вона. — Просто зателефонуй і поклич Саллі.

Через три місяці я знову був проїздом у цьому місті. Мені відповів інший, незнайомий голос:

— Оператор.

Я попросив покликати Саллі.

— Ви її друг? — запитав голос.

— Так, дуже давній друг, — відповів я.

— Мені дуже шкода, але Саллі померла кілька тижнів тому.

Перш ніж я встиг повісити трубку, вона сказала:

— Зачекайте хвилинку. Вас звати Пол?

— Так.

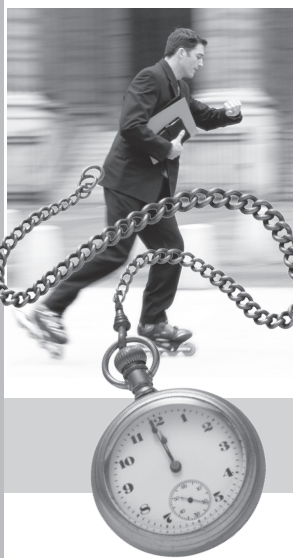
— Якщо так, то Саллі залишила записку для вас у разі, якщо ви зателефонуєте... Дозвольте мені прочитати її вам? — Так...

У записці сказано: «Нагадай йому, що є інші світи, у яких можна співати. Він зрозуміє».

Я подякував їй і повісив трубку.

«Людина насичується добром з плоду уст, і зроблене руками чоловіка до нього впаде» (Прип. 12:14).

КОЖНА МИТЬ ДОРОГОЦІННА

Богові не потрібні ледарі в Його справі; Йому потрібні вдумливі, добрі, запопадливі й люблячі працівники. Чим старанніші наші проповідники, тим краще для них самих. Бездіяльність свідчить про порочність. Кожна розумова здібність, кожна кістка в тілі, кожний м'яз у кінцівках свідчать, що за Божим задумом усі наші здібності повинні використовуватися, а не перебувати в спокої... Люди, які без будь-якої потреби проводять денні години в ліжку, не вміють цінувати дорогоцінний, золотий час...

Люди, які не звикли старанно працювати й економити час, повинні завести для себе розпорядок, який допоможе їм стати організованими та зібраними. Джордж Вашингтон (перший президент Сполучених Штатів) був здатний виконувати безліч справ завдяки своїй любові до порядку й організованості. На кожному документі в нього стояла дата, і кожний папірець лежав на належному місці, так що Вашингтон ніколи не витрачав часу на пошуки загубленого документа.

«Іди до мурашки, лінюху, поглянь на дороги її — й помудрій... Аж доки, лінюху, ти будеш вилежуватись, коли ти зо сну свого встанеш?»

(Прип. 6:6, 9).

Божі мужі повинні бути старанними в навчанні, заповзятими в здобутті знань, ніколи не дозволяючи собі прогати жодної години. Завдяки наполегливим зусиллям вони можуть піднятися майже до будь-яких висот як християни, як люди, які володіють силою і впливом. Однак багато хто ніколи не досягне високого рівня ані за кафедрою, ані в справах через невизначеність поставленої мети і звичку до незібраності, здобуту ще в молоді роки. Неохайність та недбалість зауважуються в усьому, за що тільки вони беруться. Стрімких поривів від випадку до випадку недостатньо, аби в характері людей, які люблять бездіяльність, відбулася докорінна зміна. Це може відбутися тільки завдяки терпеливості постійності. Ділові люди можуть досягнути успіху тільки за наявності чіткого розпорядку дня, в якому все розписано по годинах — підйом, молитва, прийом їжі, відпочинок. Якщо порядок і постійність важливі у світських справах, то наскільки вони важливіші в Божій справі!

Коли у світ прийшли

Вже у вирій птахи відлітають,
І лунає журливе: «Кру-кру»,
Та чи вернуться звідти, не знають,
Як же болісно чути: «Помру».

Бо не хочеться кожному, друзі,
Зустрічати оте небуття.
Хай квітує калина у лузі,
Утішаймося даром життя.

Коли в світ цей прийшли ми гріховний,
Не попустим собі прокляття,
Тоді Бог наш, Владика духовний,
Прийме нас у ясне майбуття.

Хай втішається нами природа,
Нашим вчинкам властива краса,
Хай панує Господня свобода,
А в серцях хай Христос воскрес!

Йосип Палятинський,
м. Кіцмань

Діти старих батьків, які вірять в Істину, повинні в Божому страху поради́ти своїм батькам і навіть благи́ти їх бути вірними своєму визнанню віри та розпорядитися своїми коштами так, щоб Бог схвалив їхнє рішення. Батькам необхідно збирати собі скарби на Небесах, самим віддаючи свої кошти для просування Божої справи. Їм не слід обкрадати себе в Небесному Скарбі, залишаючи значні кошти тим, хто і так має достатньо. Чинячи так, вони не тільки позбавляють себе дорогоцінної переваги збирати нетлінний скарб на Небі, а й обкрадають Божу скарбницю.

Поради для батьків

Часто в нас опускаються руки, коли ми бачимо, що наші діти нас не слухають. Або коли вони просять пробачення, а потім знову починають робити те, що ми забороняємо. Такий стан речей приводить нас у розпач. Не треба сумувати! Потрібно просто дещо назавжди усвідомити для себе. Коли я переживала з цього приводу, Господь сказав мені: «Дивися, у твоїх стосунках з дітьми ти наочно можеш побачити Мої відносини з тобою. Як тебе засмучує поведінка твоїх дітей, так і Мене часто засмучує твоя поведінка. Як ти просиш пробачення, а потім знову робиш те, у чому каялася, так і діти твої чинять! Але Я знову й знову вибачаю тебе й навчаю день у день, як потрібно поводитися. Я не дратуюсь й не кричу на тебе, Я не серджусь і не тупаю ногами, тому що розумію, що справжній приклад навчання не в цьому. Я просто запрошую тебе приходити до Мене щоранку й спілкуватися зі Мною через Моє Слово. Я запрошую тебе дивитися на Мій приклад життя на цій Землі та вчитися на Моєму прикладі. Я не вимагаю від тебе, щоб ти цієї ж миті стала досконалою, тому що це неможливо, Я просто пропоную тобі дивитися на Мене!»

Тому ти теж не переживай, коли твої діти не чинять так, як ти хочеш, адже вони лише діти, слабкі й недосвідчені. Якщо ти не можеш у всьому поводитися правильно, то що ж ти можеш чекати від своїх дітей, які ще не здатні до кінця розуміти Мене та вчитися в Мене? Ось ти й маєш стати для них гідним прикладом! Дивлячись на тебе й спілкуючись із тобою, вони будуть змінюватися, уподібнюючись до тебе. Біблія говорить: «Бо що лише людина посіє, те й пожне» (Гал. 6:7).

«Лише працею й боротьбою досягається самотність і почуття власної гідності».

(Ф. Достоевський)

Тетяна Кудашова,
педагог-психолог

Як сформувати в дитини правильну самооцінку?

Психологічний розвиток і становлення особистості тісно пов'язані з тим, як дитина оцінює свої якості, можливості, успіхи й невдачі, тобто з її самооцінкою.

Існує два типи особистості. Одні, піднявшись уранці з ліжка й подивившись на себе в дзеркало, говорять: «Подивися на цю людину! У неї все чудово! Мені вона дуже подобається, упевнена, що й іншим також!» Інші ж, подивившись у дзеркало, зітхають: «Мені зовсім не подобається те, що я бачу, і іншим це теж навряд чи до смаку!»

Дві протилежні точки зору на життя, два протилежні типи самоприйняття. Діти з низькою самооцінкою часто забувають виконувати домашні завдання, кривдять інших дітей, крадуть, сперечаються з учителями і батьками, замикаються в собі за найменшої неприємності. Вони відрізняються зневажливим ставленням до справи й безвідповідальністю.

Діти з високою самооцінкою зазвичай мають багато друзів, систематично допомагають батькам. З відповідальністю виконують будь-яку роботу.

Самооцінка дітей, у першу чергу, випливає з інформації, яку вони одержують про себе від своїх батьків. Слова дорослих можна порівняти із дзеркалом, в яке дивиться дитина. Про те, яка вона, дитина головним чином дізнається з фраз, сказаних про неї тими, хто її оточує. Ця інформація або вселяє в дітей упевненість у власних силах, дозволяючи досягати успіху, або засмучує їх і знижує самооцінку. Наприклад, звична фраза: «Навіщо ти це зробив?» може бути сприйнята порізному. Дитина в цьому запитанні чує приблизно так: «Ти недостатньо розумний». Сказані дорослими фрази, такі як: «Я тобі сто разів говорила про це!», дитина сприймає таким чином: «Ти настільки нерозумний, що тобі потрібно сто разів повторювати одне й те саме».

На жаль, багато батьків занадто зосереджують увагу на недоліках своїх дітей. Якщо дитина погано читає, не вимовляє якихось літер або недбало виконує домашні завдання,

батьки постійно повторюють їй це або обговорюють дану проблему з іншими в присутності своєї дитини. Унаслідок цього в дитини починає формуватися комплекс неповноцінності, і, звичайно ж, її самооцінка руйнується.

Як же потрібно спілкуватися з дитиною, щоб не ранили її гідність? Що містить у собі найправильніший стиль спілкування?

1. Прояв поваги. Тон, інтонація голосу повинні підкреслювати, що діти – це цінні особистості, створені за образом Божим. Ваша дитина – повноцінна людина, і вже тому з нею потрібно розмовляти поважним тоном, без ноток приниження й образ.

2. Використовування факту оцінки. Замість фраз, які дитина сприймає як звинувачення, як-от: «Ти зведеш мене з розуму!», «Ти мені набрид!», «Ти – грубіян!», розповідайте дитині про ваше ставлення до її вчинку. Наприклад: «Мене дуже засмучує, коли сусіди скаржаться на тебе!», «Мені неприємно, коли зі мною розмовляють подібним тоном!», «Я почувуюся ніяково, коли в будинку безлад!»

3. Вилучення з лексики прислівників «завжди» і «ніколи». Такі фрази, як: «Ти завжди думаєш тільки про себе!», «Ти ніколи не дотримуєшся своїх обіцянок!», і подібні переконують дитину (та й дорослого) у невмінні поводитися по-іншому.

4. Неприйняття вчинку, а не того, хто його зробив. Фраза: «Я люблю тебе, але мені не подобається, коли ти...» переконає дитину в тому, що вам не подобається її вчинок, а не вона сама.

5. Правдивість. Потрібно намагатися розмовляти з дітьми щиро, правдиво й чесно.

Що ж робити, якщо дитина вже давно перейшла межі дошкільного віку і її почуття поваги до себе не на найкращому рівні?

Один з найефективніших засобів виховання впевненості в собі – уміння компенсувати свої слабкі сторони. Тут батькам потрібно допомогти

виявити дітям у собі сильні сторони й розвивати їх. Музика, живопис, спорт, технічні навички, рукоділля й інші заняття можуть стати захистом проти заглушення власного «я». Важливо, щоб дитина могла про себе думати приблизно так: «Нехай я й не найкращий учень у класі, проте я дуже добре граю в теніс». Адже визнання його успіху іншими дітьми займає важливе місце у формуванні здорової самооцінки. Подібна форма компенсації забезпечує людину внутрішньою енергією, достатньою для досягнення успіху в будь-якій обраній галузі.

У відомому дослідженні Віктора й Мілдред Гертцелей «Джерела видатних успіхів» вивчалися умови, у яких пройшли дитячі роки 400 знаменитостей. Серед них були У. Черчілль, М. Ганді, А. Ейнштейн, З. Фрейд та ін. Дослідження обставин їхнього життя в дитячі роки привели до дивовижних відкриттів.

Троє з кожних чотирьох у дитинстві зазнавали труднощів і нестатків (бідність, розпад родини, приниження, зневажання батьками, нестійке фінансове становище, фізичні недоліки, невдачі в школі); 74 з 85 письменників і 16 з 20 поетів – вихідці з родин, де між батьками постійно «розігрувалися» драми. Четверть з них мали фізичні вади (сліпота, глухота, кульгавість, хронічні захворювання, надлишкова вага, низький ріст, дефекти мови).

Очевидно, що ставлення людини до власних недоліків визначає ступінь її впливу на власне життя. Звичайно, для подолання всіх труднощів життя потрібні більша сила волі, величезне терпіння й мужність. Одним з найважливіших обов'язків батьків є допомогти своїм дітям знайти способи досягнення компенсації недоліків.

Але особливо важливо донести дітям таку істину: будь-яка людина – безмежна цінність в очах Творця, тому що всі ми – Його діти. І для кожного з нас є особливий план життя. Адже саме усвідомлення цього допоможе сформувати в дітей розуміння людської сутності й прожити життя, зберігши свою гідність і відчуття значущості власної особистості.

Користь дисципліни

На самому початку виховного процесу більшість батьків розуміють, що повинні обмежити діяльність дитини і навчити її керувати своєю поведінкою. Вони усвідомлюють: якщо не почнуть робити це з пелюшок, їхня дитина незабаром зовсім відіб'ється від рук!

Оскільки здатність управляти собою буде багато в чому залежати від уявлення дитини про саму себе, важливо не знизити її самооцінку в процесі виховання. Одна справа – назвати дитину поганою і нестерпною за те, що вона вдарила молодшу сестричку, і зовсім інша справа – сказати їй: «Недобре розпускати руки». Таким чином, ви не ставите знак рівності між дитиною і її поганою поведінкою. Битися недобре, але це не означає, що сама дитина погана. Промовляючи такі слова, ви збережете самоповагу дитини, проте засудите її негативний вчинок. Ви конкретно скажете їй, що вона зробила не так, але не засудите її як особистість.

Як виховати дисциплінованих дітей?

1. Заслужіть повагу та збережіть її.

Повага дитини до батьків буде прямо пропорційною її повазі до законів країни, до адміністрації школи й до суспільства в цілому. Однак повага – це вулиця із двостороннім рухом. Матері не слід очікувати поваги від її дитини, якщо вона сама її не поважає. Їй не потрібно ставити сина в незручне становище або принижувати його перед друзями. Якщо батько робить саркастичні й критичні зауваження на адресу сина, йому не варто очікувати щирої поваги. Дитина може занепокоєтися тата, щоб відкрито проявляти свої щирі почуття – образи, ненависті й бажання помститися, але вони обов'язково спливають у майбутньому.

2. Установіть межі.

У щасливій родині завжди є певні межі. Вашій дитині потрібно знати, що ви їй дозволяєте, а що забороняєте. Обмеження повинні бути розумними й такими, що можна виконати. Обмеження також потрібно усувати або видозмінювати в міру дорослішання дитини. Коли дитина розуміє зміст обмежень, вона відчуває себе в безпеці, тому що впевнена в доброзичливому до неї ставленні.

3. Навчайте розважливості й послушну.

Довгострокова ціль батьків – навчити дитину керувати своєю поведінкою, приймати правильні рішення, аргументувати свій вибір, самостійно вирішувати проблеми й заздалегідь планувати певні дії. Для цього необхідно, щоб діти засвоїли деякі загальні правила поведінки. Дитина, навчена дотримуватися правил, поводить себе більш відповідально.

Наші правила повинні бути короткими, легкими для запам'ятовування й сформульованими в позитивній формі, що особливо важливо. Діти занадто часто чувають: «Не роби ось того», «Не ходи ось туди». Спробуйте виправляти дитину в позитивному дусі. «Ти зможеш включити телевизор після того, як виконаєш домашню роботу». Але не формулюйте цю вимогу таким чином: «Якщо ти не виконаєш домашню роботу, не будеш дивитися телевизор». Крім того, у правилах потрібно точно обумовлювати, чого ви домагаєтесь від дитини, а також наслідки непокорі.

Зведіть кількість правил до мінімуму. Найкраща дисципліна панує в тій родині, члени якої дотримуються декількох простих правил. Саме там виникає найменше дисциплінарних проблем. Дозвольте своїй дитині самостійно вирішувати багато

завдань, але вимагайте неухильного дотримання тих правил, які ви встановили у своєму домі.

4. Говоріть один раз, а потім дійте.

Донька кинула свій триколісний велосипед на дорозі, не звертаючи уваги на всі мамині прохання забрати його до приходу тата. Нарешті мама підвела дівчинку до велосипеда. Схопивши його однією рукою, іншою вона стала смикати доньку й гнівно докоряти її: «Я наказала тобі забрати велосипед, і ти повинна це зробити негайно!»

У даній ситуації мамі краще було б забрати велосипед і сховати його від доньки подалі, щоб вона не змогла його знайти. Коли дівчинка почне запитувати в мамі, куди подівся її велосипед, мама може відповісти їй: «Вибач, будь ласка, але сьогодні ти не будеш кататися на велосипеді. Ти не захотіла поставити його на місце, тому я не дам його тобі, а завтра ти можеш знову попросити дозволу покататися». Остання фраза залишить доньці надію колись одержати свій велосипед назад.

Для батьків, які потрапили в подібну ситуацію, хорошим гаслом могли б стати слова: «Під час конфлікту тримайте рот на замку та дійте». Зберігайте витримку і спокійно наполягайте на своєму праві вимагати послушну. Будьте принципові, і зрештою своїми рішучими діями ви завоюєте повагу, до того ж досягнете цього швидше, ніж словами.

5. Знайдіть золоту середину між проявом ніжності й строгості.

Дитину потрібно дисциплінувати в атмосфері любові, і грамотні батьки завжди уникають крайнощів у любові або покаранні. Якщо ви любите свою дитину справжньою батьківською любов'ю, то зможете дисциплінувати її на основі правильного поєднання любові й контролю.

На закінчення хочеться відзначити, що дисциплінувати дитину не означає карати її за те, що вона не йде в колоні, потрібно показувати їй дорогу, якою потрібно йти. Тоді вона зможе взяти на себе всю відповідальність за свої вчинки й стати відповідальним членом суспільства, зрілою, дорослою людиною, здатною досягати довгострокових цілей і незалежною від своїх короткострокових і скороминущих бажань.

Ю. Коровіна

План спасення

В глубинах нестареющей Вселенной, Где «совершенство» –

не абстрактный звук, Есть Божий дом, заведомо нетленный – Дом, где живет наш самый верный Друг.

В тот миг, когда Адам прильнул устами К запретному плоду, вдруг узнав о зле, Из тех глубин незримыми лучами Стремился План спасения к Земле.

Мой Друг. Он и сейчас меня коснулся. Я лишь вздохну, а Он уж тут как тут. Прижал к себе, глазами улыбнулся, Шепнул: «Пойдем домой, тебя там ждут».

Светлана Гавела,
г. Саратов

Не дозволяй душі лінуватися

Однією з причин депресії є відсутність цілеспрямованості. Якщо немає чіткого бачення мети й певного шляху для її досягнення, людині властиво втрачати даремно час. Англійське прислів'я говорить: «Незайнятий розум – майстерня для диявола». Можна сказати: нецілеспрямований розум і неухильне мислення, як правило, призводять до втрати продуктивності і є причиною розвитку депресії. Більше того, такі люди підвладні руйнівній силі сатани.

Іноді людина виправдовує бездіяльність відсутністю можливостей і ресурсів, упадаючи в лінощі та бездіяльність. Бог дає кожному таланти й можливості для праці і неуважне мислення, як правило, призводять до втрати продуктивності і є причиною розвитку депресії. Більше того, такі люди підвладні руйнівній силі сатани.

Ми повинні довіритися Богові, просячи в молитві про те, щоб виконувати Його волю, прагнути до того, щоб розумно використовувати дар часу. Коли ми зрозуміємо, чого від нас очікує Бог, то повинні докласти всіх зусиль для збереження цілеспрямованості й виконання всіх етапів для досягнення мети.

Експерти виносять суворий вирок: лінощі потрібно визначати як повноцінне захворювання. Британські лікарі Річард Уїллер і Еммануель Стаматакіс коментують: «Беручи до уваги очевидний зв'язок смертності, що збільшилась, і захворюваності й відсутності фізичної активності, можна сміливо говорити про те, що сама відсутність фізичної активності є хворобою». Всесвітня організація охорони здоров'я вже визначила ожиріння як захворювання. Воно, на думку співробітника Королівського коледжу охорони здоров'я Уїллера, в основному обумовлене саме лінощами й небажанням займатися своїм тілом. При цьому багато грошей витрачається на те, щоб вилікувати людину від симптомів і наслідків лінощів – ожиріння, діабету, гіпертонії, проблем із серцем. Однак лікувати потрібно причину.

Бог може усунути цю причину. У Слові Божому знаходимо вказівки й на симптоми, і на протікання захворювання: «Аж доки, ліноху, ти будеш вилежуватися, коли ти зо сну свого встанеш? Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полегшати, — і прийде, немов волоцюга, твоя незаможність, і злидні твої, як озброєний муж!...» (Прип. 6:9–11).

Бог дає таланти, час і ціль для життя людини. Нехай кожен день вашого життя буде наповнений змістом. Просіть у Бога мудрості на кожен день, ставте цілі, молитесь про них, досягайте їх з Богом. Нехай слова апостола Павла будуть відображенням вашого дня: «Брати, я не вважаю себе тим, що досягнув. Але забуваючи те, що позаду, і прямуючи до того, що попереду, я відчайдушно біжу до мети — до нагороди високого Божого покликання в Ісусі Христі» (Филп. 3:13,14).

Володимир НЕСТЕРУК

► В деле воспитания развитие навыков должно предшествовать развитию ума (Аристотель).

► Воспитание — в счастье украшение, а в несчастье прибежище (Аристотель).

► Воспитание — дело трудное, и улучшение его условий — одна из священных обязанностей каждого человека, ибо нет ничего более важного, как образование самого себя и своих ближних (Сократ).

► Воспитание — лучший припас к старости (Аристотель).

► Воспитание и наставления начинаются с самых первых лет существования и продолжают до конца жизни (Платон).

► Воспитание нуждается в трех вещах: в даровании, науке, упражнении (Аристотель).

Нове кулінарне шоу
на телеканалі "Надія"

"Вкус здоровья"

● **Шукаєте**
смак життя?

● **Полюбляєте**
смачно поїсти?

● **Бажаєте**
бути здоровими?

Здорова кухня
для всієї родини

понеділок о **08:00**

середа о **19:00**

www.hopechannel.info

Християнський радіотелецентр «ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

Субота 17:30-17:45

Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55-12:00

Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

Наша адреса:

РОЗПОВІДЬ СВІДКА НЕЗВИЧАЙНОГО ЯВИЩА

«Ангел Господній табором стає кругом
тих, хто боїться його, — і визволює їх»
(Псал. 34:8).

«Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні
Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: "Охо-
роно моя та твердине моя, Боже мій", — я наді-
юсь на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова,
з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе,
і під крильми Його захищаєшся ти! Щит та лук —
Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані
стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темря-
ві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні. Впаде
тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від
тебе, до тебе ж не дійде!... Тільки своїми очима по-
дивися, — і заплату безбожним побачиш, бо Гос-
пода, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє
пристановище! Тебе зло не спіткає, і до намету тво-
го вдар не наблизиться, бо Своїм Анголам Він нака-
же про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах
твоїх, — на руках вони будуть носити тебе, щоб не
вдарив об камінь своєї ноги! На лева й вука ти на-
ступиш, левчука й крокодила ти будеш топтати!" Що
бавив він Мене, то його збережу, зроблю його силь-
ним, — бо знає ім'я Моє він; як він Мене кликатиме,
то йому відповім, Я з ним буду в неволі, врятую його
та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і
він бачити буде спасіння Моє!»

(Псалом 91:1-16).

Великий ангел урятував нас і змусив утекти
1000 розлютованих членів Анс-угруповання.
У 1985 році я брав участь в одній еванге-
лізаційній роботі, у якій було задіяно ще 120
людей. Це відбувалося в Південній Африці, на моїй бать-
ківщині, на території вождя Зекукуни, де було 29 сіл. По-
близу першого села ми розбили наметовий табір і стали
готуватися до евангелізації. Це були важкі й неспокійні
часи через повстання організації АНС (представники ін-
тересів чорношкірого населення).

Саме в той час, коли ми проводили підготовчу ро-
боту, зненацька з'явилося близько 1000 розлютованих
заколотників АНС на викрадених ними вантажних і лег-
кових автомобілях. Вони поверталися з похорону семи
своїх членів і були поглинені думками про помсту білим.
Напавши на єдину в тій окрузі бензоколонку, вони роз-
грабували її, за непідтвердженими даними, на 2000-3000
літрів бензину. Керівник нашої групи терміново зібрав
нас для молитви.

Я дотепер абсолютно точно пам'ятаю дві молитви:
«Господи, повстань і розсій Твоїх ворогів» і «Господи, по-
шли Твоїх ангелів і захисти нас через Твою кров».

Потім ця величезна орда направилася до нашого на-
метового табору. У них були кийки й каністри з бензином

для підпалу. Заколотники напали на наші намети й поча-
ли трошити автомобілі, які стояли поруч. Наш керівник
бачив це все зі свого вагончика, він вийшов і був відразу
оточений. Чорношкірі схопили його й почали бити. Він
же підняв свої руки до неба, — і трапилося щось несподі-
ване: на юрбу напав жах, усі остовпіли, а потім у паніці
кинулися до своїх авто і поїхали. Ми чули у своїх закритих
наметах, як вони тікали. Деякі побігли, не озирваю-
чись, через прилеглі пагорби, так, нібито вони спасали
своє життя.

Так що ж відбулося?

Керівник зібрав нас і розповів, що втеча почалася,
коли він підняв руки до неба. І ми прославили й подя-
кували Богові за наше чудесне спасіння. Однак увечері,
виходячи з міркувань безпеки, ми збирали табір.

У головному таборі нашої місії ми продовжували мо-
литися за цих 29 сіл.

Приблизно через 6-8 тижнів ми знову розбили табір
на території того ж вождя Зекукуни, але приблизно на
два кілометри далі.

Незабаром після нашого прибуття до нас прийшли з
гір чорношкірі молоді люди — тагаї й тагауси, щоб огля-
нути наш табір. Щоразу, коли якась із наших сестер за-
ходила у свій намет, ці підлітки дуже хвилювалися й під-
ходили ближче, щоб зазирнути до її намету. Зрештою,
нашим людям стало цікаво, і вони запитали в цих під-
літків, що їм потрібно. Хлопчаки пояснили, що бажають
побачити ангела, який перебуває в наметі. Ми спробу-
вали їм пояснити, що там немає ніякого ангела, але вони
були непохитні. Хлопці сказали, що будуть чекати доти,
доки ангелові не знадобиться вийти в туалет, і тоді вони
зможуть його побачити. Ми над цим посміялися й тільки
подумали: «Дивно, який ангел?»

Наступного дня прийшов старійшина одного села. Він
сказав, що теж належить до АНС-угруповання й, власне
кажучи, не хотів би нас бачити на своїй території. Але
Бог йому уві сні показав, що ми послані від Нього. І тоді
старійшина повідомив нам те, що він чув від людей:

— Коли два місяці тому АНС-угруповання хотіло нас
спалити, а біла людина підняла свої руки, зненацька
встав за нею великий ангел, який суворо звернувся до
заколотників їхньою рідною мовою. Наші намети вигля-
дали так, нібито вони були покриті кров'ю. І страх, і жах
охопив усіх так, що вони кинулися навітики.

Що за диво!

Унаслідок цього випадку на території вождя Зекукуни
була створена база для місіонерської роботи. У ній бра-
ло участь 30 людей. Вони протягом року проповідували
Слово Боже в багатьох племенах. А з благословенням
Божим можна було досягти багато чого.

Джой фон Альтен

Редакція висловлює щире подяку

жителям села Степківка Уманського р-ну Черкаської обл.,
Мельник О. М., добродіям **Веприяку Д. М.**
та **Безродному** з міста Києва, жителям с. Вапнярка Вінницької обл.,
Ковальчук О. П. за щедрі добровільні пожертвування на підтримку
видання газети «Вічний Скарб».

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це зробити
через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж, Світлана Романчук

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право дру-
кувати матеріали в дискусійному по-
рядку, не поділяючи поглядів автора, а
також право редагувати і скорочувати
тексти.

Рукописи не рецензуються і не по-
вертаються. Оголошення, реклама та
листи дописувачів друкуються мовою
оригіналу. Листування ведеться лише
на сторінках газети. Відповідальність за
зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003